

NÅDEEVANGELIET FINNES BARE I EFESERNE OG KOLOSSERNE

De fire evangelier og
Apostelgjerningene er
bare forbeholdt jøde-
ne og Guds tale til dem.

Paulus fikk åpenbart
nådeevangeliet da han
satt fengslet i Rom.

JAN LILLEBY

www.gracepano.com

Rom. 15, 8: «Kristus er blitt en tjener for de omskårne for Guds sannferdighets skyld, for å stadfeste løftene til fedrene.»

NÅDEEVANGELIET
FINNES BARE I EFESERNE OG KOLOSSERNE
JAN LILLEBY

F O R O R D

Denne boken er vel en slags sum av alle de forgående bøkene jeg har skrevet opp gjennom årene, siden jeg begynte i 2004 med min web side, gracepano.com.

Og alt dreier seg egentlig om Paulus og det Gud åpenbarte ham da han var i fengsel i Roma: Hemmeligheten, dette med at det skulle heretter forkynnes et frelses-evangelium til hele verden og alle folk.

Mens det i tiden før Paulus sin konfrontasjon med jødedommens/Israels åndelige lederskap i Roma, Sanhedrin, hadde bare vært forkynt Kongerikets evangelium - tilbudet til det nasjonale Israel om å få Jesus tilbake fra himmelen for å opprette det profeterte tusenårige kongerike med ham som konge. Apostelgjerningene vitner om dette helt tydelig.

Møtet med lederne i Roma ble siste skanse for Israel til å få Kongeriket i apostlenes levetid. Det de elleve synagoge lederne i Roma svarte på Paulus sin forkynnelse ville avgjøre Israels videre skjebne. Ved en aksept av Jesus som deres Messias så ville han komme igjen fra himmelen straks, men ved en fortsatt fornektelse så ville det bli dom og undergang for nasjonen.

Vi vet jo hvordan det gikk, det ble dom og ødeleggelse – ja, en total annullering av nasjonen fordi Israels åndelige ledere og deres tilhengere ikke ville omvende seg. Krigsfanger ble sendt til Egypt på slaveskip slik Moses profeterte i 5. Mos. 28, 68. Men ingen kjøpte.

I Apg. 28, 28 får vi Paulus siste ord til Israel: «Så skal dere da vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal høre.» De tok jo imot dette evangeliet, viser verdenshistorien! Men ikke Israel.

Denne boken tilsvarer 120 sider hvis den var en pocket-bok. Det er 24224 ord her. Som A4-format i Word er den på 59 sider ut av printeren.

Jan Lilleby

K A P I T T E L O V E R S I K T

Gud hadde hele verden i sine tanker fra dag én

Israel – det fruktløse fikentreet i Lukas 13

Pinsefestens høytid i G.T. var bare for Israel

Hva med lærebrever skrevet i Apostelgjernings tiden?

Efeserbrevet åpenbarer menighetens tid og lære

Paulus' reise til Roma var styrt av Herren

Den nye Pakt – hvor plasserer man den i vår tid?

8. ☐☐☐☐ Kolosserbrevet – himmelen der oppe er frelseshåpet

☐☐ ☐☐ ☐☐ ☐☐ ☐☐ ☐☐ ☐☐ ☐☐

☐☐☐☐

KAPITTEL☐☐ 1

GUD HADDE HELE VERDEN I SINE TANKER☐☐ FRA «DAG ÉN» DA HAN FØRST SENDTE☐☐ PETER OG DE ELLEVE TIL ISRAELS FOLK

☐☐☐☐☐ **D**et er hevet over enhver tvil at Peter og de elleve aldri gikk ut i ærend av å forkynne for hele verden. Bibelen beviser dette faktum helt klart. Men det var i denne tidlige perioden av apostlenes tjeneste innen Israel, slik at det i Guds øyne var «Jøde først, så greker» - Rom. 1, 16.

Israel var det folk som Gud hadde en dialog med da han sendte dem Jesus, sin egen Sønn. Hele tiden med evangeliene og Apostelgjerningenes historie (28 – 62 e. Kr.) var en tid der han lot apostlene tilby Kongeriket på jord, det vi kaller Tusenårsriket ☐☐ (Dan. 2, 44).

Apostlene skulle arbeide for å få Israel som nasjon til å ta imot Jesus som deres Messias Konge, for at han skulle komme tilbake og opprette det lovte riket i nasjonen. Samme ærend som han selv begynte da han stod fram etter dåpen i Judea og Jordan elven. Han begynte sine taler til Israel med... ☐☐☐ «Himlenes Rike er kommet nær», tro på meg og tro på Gud...og slike ord og vendinger.☐☐

Jesus sa tydelig ifra til folket at han bare var utsendt til☐☐ «...de fortapte får av Israels hus» -Matt. 15, 24.

Og jeg har alt henvist et annet bibel vers i samme betydning, nederst på bokomslaget,☐☐ «For Kristus er blitt en tjener for de omskårne (altså, jødene) for Guds sannferdighets skyld, for å stadfeste løftene til fedrene.» Rom. 15, 8.

Denne målrettede forkynnelse for☐☐ *bare Israel og jødene*☐ er en rød tråd som løper gjennom hele Apostelgjerningene.

Verken de fire evangelier eller Apostelgjerningene angår det vi i dag kjenner som «Menigheten», «Ett nytt menneske» eller «Kristi legeme» - Ef. 2, 14-15. ☐☐ Det angikk kun Israel og

at Gud ville ha dem omvendt til Jesus og døpt i vann, slik at han kunne sende ned Jesus igjen for å starte Kongeriket i Israel. Hele nasjonen måtte omvende seg.

Jesu gjenkomst i apostlenes tankegang det var ene og alene dette at han skulle komme fra himmelen så fort Israels folk, alle sammen, hadde omvendt seg og tatt imot Jesus og latt seg døpe.

Målet med dette kongeriket har aldri vært å la Israel bare velte seg i makt og rikdom og ære, nei, de skulle bli en sterk tydelig plattform for evangeliets lys for hele verden og alle landene rundt om. Gud har hele tiden hatt alle folk i verden i sine tanker – men det måtte bli Israel som skulle gi Guds lys og frelse til verden.

Men han måtte FØRST ha Israel på plass som sitt kongelige presteskap, en hellig nasjon, for så deretter kunne bruke dem til å spre Guds lys i verden. 2. Mos. 19, 5-6. 1. Pet. 2, 5, 9.

Da Jesus brukte førti dager etter sin oppstandelse til å lære sine disipler om Guds kongerike på jord, faller det et spørsmål fra dem: «Herre, er det på den tiden du vil gjenreise RIKET FOR ISRAEL?» Spørsmålet kom som følge av at Jesus lovte dem Den Hellige Ånd (vers 5). Så deres tidsperspektiv gjaldt bare for noen dager fram (Jesus sa: Ikke mange dager heretter).

Men Jesus tilbakeviste dette spørsmålet om Israels snare gjenreising som et kongedømme, og sa at det ikke var for dem å vite om noen eksakt tid. Han nektet ikke for at kongeriket en dag skulle bli en realitet. Han visste at han kom til å bli forkastet av Israel og at nasjonen ville bli ødelagt. Men kunne ikke si dette rett ut til disiplene.

Husk, Jesus gråt over byen Jerusalem og han profeterte ulykke fordi de ikke kjente sin besøkelsestid Luk. 19, 41-44; Matt. 23, 37-39.

Det skulle komme hærer, romerne, som skulle kaste opp valler mot bymuren for å kunne innta den. I Matt. 22, 7 forutsier han at Gud skal drepe de som forfølger hans utsendinger (apostlene) og sette fyr på deres by (Jerusalem), og han profeterte til sine disipler om at Tempelet skulle rives og ikke levnes sten på sten. Alt dette skjedde i år 70 e. Kr. da romerhæren til general Titus tok dem. Etter fire år med intens opprør og tumult, inkludert innbyrdes stridigheter. Flavius Josefus har hundrevis av trettende slitsomme beskrivelser av alt dette i sitt bokverk «Den jødiske Krig».

Men Israel skulle allikevel ha denne nåden fra Herren å få drøyt 30 år på seg til å omvende seg nasjonalt til Jesus!

I Guds plan var det tatt med en 13. apostel: Paulus. Han som begynte sin virksomhet med først å forfølge de troende i Jerusalem og bygdene, ja, helt til Damaskus leser vi i Apg. 9. Han fikk kastet i fengsel en rekke Jesus-troende jøder som ble henrettet. Paulus var student i fariseernes skole i Jerusalem under Gamaliels klasser.

Men han ble møtt på Damaskusveien og slått blind av et syn av Jesus.

En av de ledende der, Ananias, tok seg av ham og fikk ham helbredet fra blindheten. I den anledning er det at Jesus taler til□□ også□□ ham, om Paulus:

«Men Herren sa til ham (Ananias): *Gå av sted! For et utvalgt redskap er han for meg, til å bære mitt navn fram både for□
hedningefolk□□ og konger og for Israels barn. For jeg skal vise ham hvor mye han må lide for mitt navns skyld.*» -□
Apg. 9, 15-16.

Også Apg. 22, 21 viser at Kristus hadde et kall for Paulus, nemlig å sende ham til hedningene:

«Men han (Jesus, i et syn) sa til meg: *Dra ut! For jeg vil sende deg til□□ **hedningefolk**□□ langt borte.*»□□

Paulus prøvde å forklare sitt kall for mobben i Jerusalem, men□□ da han nevnte hedningene – så tente dette bare opp et enda sterkere raseri hos mobben! Dette skjedde på Paulus' besøk til Jerusalem i omkring år 57-58 e. Kr. Og det ble□
opptakten til at han anket sin sak til keiser Nero, omsider – og endelig ble tatt med til Roma på et lasteskip.

Vi kan ikke unngå å legge merke til her, at Jesus sier noe helt nytt i forhold til at han opprinnelig hadde lært at han□□ bare var utsendt til Israels hus –□□ han sa til Ananias at denne Paulus (Saul) skulle bli utsendt til HEDNINGEFOLK – i tillegg til konger og jøder.□□ Og han sa dette også direkte til Paulus i et syn da han var i tempelet og ba.

Det er det motsatte av hva han lærte sine disipler før korsfestelsen,□□ Matt. 10, 5-6:

«..gå ikke på veien til hedningene, og gå ikke inn i noen av samaritanenes byer,□□ **men gå heller til de tapte får av Israels hus!**»

Her□□ får vi en gløtt på et□□ tidlig stadium□□ i Paulus sitt kall, om at Gud ikke lenger kun hadde Israel i tankene, for han hadde□□ nemlig□□ hedningene□□ i tankene også – bare på den måten jeg alt har nevnt: Jødene skulle være□□ først□
til å bli tilbudt frelsen og evangeliet om Kongeriket på jord, - OG DERETTER skulle så de øvrige nasjoner bli tilbudt frelsen. Men altså, det var jøde først, så greker i hele tiden med Apostelgjerningene.

KAPITTEL□□ 2

ISRAEL – DET FRUKTLØSE FIKENTREET I LUKAS 13

Ved sin lignelse om det fruktløse fikentreet i Lukas 13 – et bilde på det vantro Israel – så får vi gjennom dette tillagt□□ en ekstra tidsramme□□ der apostlene bruker 'Ett ekstra år'□□ (kan også leses□□ en ekstra sesong)□□ for å gjødsle og spa opp jorden for om mulig gi frukt igjen på dette fikentreet, Israel. La oss lese.

Luk. 13, 6-9:□□ «Han sa denne lignelsen: En mann hadde et fikentre plantet i sin vingård. Og han kom og lette etter frukt på det, men fant ingen.

7: Han sa da til vingårdsmannen: Se, i tre år har jeg kommet og lett etter frukt på dette fikentreet, men ikke funnet noe. Hogg det ned. Hvorfor skal det stå her og utarme jorden?

8: Men han svarte og sa til ham: Herre la det også få stå dette året (i engelske bibler står det, let it stand for one more full year), til jeg får spadd opp rundt det og gjødslet det.

9: Kanskje bærer det da frukt neste år. Gjør det ikke det, så får du hogge det ned.»

Denne profetiske lignelsen har alt å gjøre med de årene som rommes innen Apostelgjerningenes over tretti års historikk.

Virksomheten til apostlene – som utgjør røsten til vingårdsmannen i lignelsen – gikk med til å bearbeide Israel, det fruktløse treet, med håp om at Israel innen denne ekstra gitte tiden skulle få tilbake frukt, det vil si: At de ville tro Jesus, omvende seg og la seg døpe.

Det ekstra året som her nevnes, er i betydningen som vi har fra Jes. 61, 2 «..til å utrope et nådens år fra Herren..» Det vil si de drøyt 30 årene med Jesus iblant sitt folk, slik det var ved hans første komme.

Det ekstra nåde-året betød at Israel dermed fikk nye drøyt 30 år til å omvende seg slik at ikke fikentreet skulle bli hugget ned.

Og når vi nå har historien å lene oss til, så ser vi at det var omtrent tretti år med Apostelgjerningene, altså fra påsken år 28 til år 62 da Paulus var i Rom. (MERK: Jeg har innregnet den korreksjonen at Jesus ble født fire år tidligere enn kristenheten – særlig den katolske kirken – bruker i deres lære).

Med andre ord, Jesu lignelse i jamføring med Apostelgjerningenes forløpne historie, fastslår eksakt og uten noen tvil at boken BARE inneholder historien om apostlene som virket for å få Israel omvendt til Gud, slik at nasjonen ikke skulle bli ødelagt. Alle de 32 årene var gitt kun til Israel, og menigheten med den frie nåden de eksisterte ikke ennå. Noen ganger er det slik at selve bibelhistorien vitner for oss om sannheten. Og historien kan ikke rokkere på!

Tiden gikk med til å spa opp jorden og gi treet gjødsel – de forkynte evangeliet om Guds kongerike – men sluttscenen ble dessverre ikke slik de hadde håpet på. Landet ble ødelagt i år 70 da den romerske stridsøksen hogg treet ned. Men de hadde sjansen, de kunne ha hørt på apostlene, som fikk hele trettito år til å forkynde Jesus for dem. Paulus ble deres 'dømmende profet' da han var den som sist talte fra Gud til dem før de ble ødelagt i år 70.

Legg også merke til begrunnelsen Herren gav: Fikentreet fikk ikke lov å stå der tørt og fruktløst og slik UTARME jordsmonnet, altså misbruke landet som Gud opprinnelig gav dem. Dette forteller oss helt bestemt at deres opphold i

landet i moderne tid, er imot Herrens vilje. Så lenge de ikke tror Jesus, hele nasjonen, så er de å anse som likt det tørre fikentreet som bare står og utsuger/utarmer landet.

Vers 7 om de tre år som Jesus lette etter frukt, stemmer også med det faktum at Jesu offentlige tjeneste var i tre år. Jesu lignelse gir ikke noe rom for at et fritt nåde-evangelium ble forkynt til hele verden, men bare det jødiske evangeliet om Israels nasjonale frelse ved at det skulle opprettes et kongerike. Det frie internasjonale nådeevangeliet som kom ved Paulus, ble etablert ETTER at Apostelgjerningene ble avsluttet, slik jeg alt har nevnt.

I bibelsk tidslinje er det efeserbrevet og kolosserne som fortsetter troslæren, også ispedd litt historikk.

På grunn av Jesu lignelse om fikentreet har vi et **sikkert ord** om at Apostelgjerningene ikke har noen ting verken om eller til menigheten, slik det ble åpenbart ved Paulus i efeserbrevet og kolosserne.

De er de eneste lærebrev som nevner at frelseshåpet er oppe i himlene (gresk: *epiuranos*) hos Kristus. I Apostelgjerningene er det bare Guds kongerike på jorden, for jødene, som er frelseshåpet.

Og igjen: Dermed er heller ikke de fire evangeliene Matteus, Markus, Lukas og Johannes involvert med det som angår menighetens tidshusholdning.

KAPITTEL 3

PINSEFESTENS HØYTID I GT VAR BARE FOR ISRAEL, OG PETER OG DE ELLEVE VIRKET BARE I ISRAELS LAND

Pinsebevegelsen har alltid hevdet at det var på pinsedagen (Apg. 2ff) og Helligåndens komme, at menigheten ble født.

De peker tilbake i tid til Azusa Street 1906 – 1913 der det påstås å ha vært tungetale og profeti på linje med det som hendte i Jerusalem i pinsen år 28. Gud 'gjenopplivet tungetalen og nådegaver med mirakler', etter 1900 år med stillhet fra himmelen. Påstår pinsebevegelsen.

Dessverre har pinsebevegelsens stiftere – det er 116 år (2022) siden Azusa 'vekkelsen' fant sted i Los Angeles – tatt helt feil i sitt bibelsyn.

De har egentlig bare for egen regning, ved en menneskelig fantasifull antakelse, tillagt en mening i NT som slettes ikke er noe bibelsk faktum.

Pinsebevegelsen ble egentlig bare 'importert' fra USA ved at T.B. Barratt i 1906 reiste til New York for å samle inn pengegaver til å bygge den såkalte 'Håkons-borgen' i Oslo.

Men han kom innom noen 'pinsemøter' der, og ble introdusert for den såkalte *tungetalen mv.* Dermed har kristne pinseledere satt seg over Bibelens ord. Boken min skal ikke være noen kampanje mot dem, men det er ikke til å unngå at jeg som bibellærer streifer bort i denne kristne

fraksjonen av troende frelste. For frelst er dem jo. Undertegnede kommer fra slik pinsetro og lære for mange år siden, men jeg klarte å vende meg bort fra dette, etter først å ha vært innom den beryktede 'Trosbevegelsen'. Jeg kom meg ut av det i 2004.

Men de feiler grovt i selve den etterfølgende bibellære/troslære, og drar med deler av apostel-kraften og praksisen som bare var beregnet på Israels nasjon. Tegnene og underne var gitt for å få dem til tro på Jesus som Messias. Vi hedninger var ikke involvert i dette, annet enn som tilfeldige proselytter.

1. Kor. 14, 21-22 sier at tungene var **tegn** gitt dem for de vantros skyld. Mark. 16, 20 viser at også helbredelser og undere var **tegn**, på samme måte som tungetale, og fulgte apostlene i denne tiden. Slike tegn er aldri lovt eller på noen måte frem lært av Paulus i hans to eneste menighets-brev efeserne og kolosserne.

Dersom menigheten ble 'født' på pinsedag i Apg. 2, år 28 e. Kr. så er dette umulig: Det var ikke hedninger der, bare jøder. Jeg skal straks ta fram Peter, som var **helt fremmed** for at hedninger kunne være involvert i samfunn med de jødiske troende!

Menighetens medlemmer i hht. Paulus har alltid vært **jøde og hedning**, satt på lik basis, og skilleveggen (fiendskapet) er opphørt, Ef. 2, 14-15.

Pinsedag var forordnet gjennom Mose lov, og **bare befalt overholdt av nasjonen Israel**. Dette er harde fakta. Ref. 3. Mos. 23, 15-21 der Moses påla Israels barn å holde 'Ukenes fest' – syv uker. De skulle ha femti dager frem til dagen etter den syvende sabbaten. Det er av tallet **femti** at man har utledet uttrykket 'Pinse'.

Det samme er tilfelle med hele resten av Mose lov: Den er aldri befalt overholdt av hedningefolkene, bare Israel. Vi kan aldri finne at Moses og Aaron noen gang 'gikk ut i all verden' og forkyste De ti Bud og alle de seremonielle forskriftene i verdens nasjoner. Nei, det var motsatt: **De vernet seg mot nasjonene**, de hadde Mose lov som en 'vegg' for å kunne være et folk helliget for Herren! Ef. 2, 14-15 er umulig å overse.

Disiplene visste dette meget godt. Og Apostelgjerningene beviser det.

Det er Peter som er den ubestridte leder fra og med pinsedag og til han ikke lenger refereres fra og med Apg. 13.

Går vi så til hendelsen med hedningene i Kornelius' hus, Apg. 10, som var 8-9 år etter pinsedag – finner vi at det var en helt **uhørt ting at apostlene skulle ha samfunn med hedninger!**

Så helt ute av både det de hadde lært i tiden med Jesus på jord ('Jeg er ikke utsendt til andre enn de fortapte får av Israels hus') samt at jøder ikke var tillatt å ha samfunn med rå uomvendte hedninger, at Herren ble nødt til å **gi Peter et særlig syn** der han fortalte ham at **fra nå av** ville det være tillatt å ta inn hedninger i den

messianske forsamlingen (Apg. 10, 10-16). Dette skjedde 8-9 år etter pinsefestens dag i Apg. 2. Det var ikke slik at Peter hadde misforstått misjonsbefalingen om å 'gå ut i all verden' – nei, det var aldri noen gang sagt til ham og de elleve at de skulle gå utenfor Israel. Alt var etter Herrens plan.

Da så Peter ankom Kornelius' hus og skulle tale til hedning-forsamlingen der, finner vi ut at *bare Israel* hadde fått Guds kongerikes budskap sendt til seg:

“Det ord som han **sendte til Israels barn**, da han i evangeliet forkynte fred ved Jesus Kristus – han er alles Herre – det kjenner dere, dette ordet som er gått ut over **hele Judea** (ikke hele verden, j.fr. Matt. 28 og misj.bef.), Apg. 10, 36-37.

Videre i sin tale sier Peter bekræftende: “*Han bød oss å forkynde for folket (Israel, underforstått) og vitne...*”. Vers 42.

KAPITTEL 4

HVA MED LÆREBREVER SKREVET I APOSTELGJERNINGS TIDEN?

Jeg ønsker å la Romerbrevet stå som den *hovedsakelige lærenorm* som ble ført i alle de messianske menighetene i aposteltiden. Den samme lære norm finnes i alle brev i NT, *unntatt Efeserne og Kolosserne*. De sistnevnte ble skrevet etter at Israel hadde falt ifra Gud som nasjon, i Apg. 28, 25-28 år 60 e. Kr.

Romerbrevet avslører en mengde med lov, bud og forskrifter. Det peker på de troendes *frelses* i tiden med Apostelgjerningene. En kan lure på hvordan bibeloversetterne har kunnet plassere ett av de siste brev Paulus skrev før han kom til Rom i år 60-61 helt først i rekkefølgen. Brevet ble skrevet antakelig i Efesus; men det er ikke umulig at det ble skrevet like før apostelen ble fengslet i Jerusalem år 58. Se Rom. 15, 25 og 31. (I så fall må han ha skrevet det mens han var på reise fra Milet til Syria kysten - Apg. 21, 3-8)

På dette tidspunktet skrev han også 1. Timoteus brev. Filipperbrevet ble skrevet kort tid etter han ble satt i lenker (varetekt) i Jerusalem.

FRELSESHÅPET I ROMERBREVET ER IKKE FOR MENIGHETEN

Det er helt tydelig at de troendes *frelses* slik det fremgår av Romerbrevet IKKE er *himmelen* der oppe, men det *jordiske messianske Guds Kongerike med Jerusalem som sentrum*. Dette fremgår særlig av kapittel 2 og 8. I kapittel 2 peker Paulus på Guds dom foretatt av Kristus ved hans opprettelse av dette tusenårsriket i Jerusalem (Rom. 2, 5-8). I kapittel 8 peker Paulus på at hele skaperverket lengter og stunder etter Kristi komme som vil være skaperverkets fulle forløsning (Rom. 8, 19-23).

De første versene som går like på *frelses håpet* leser vi i Rom. 1, 1-5 samt i vers 16:

"Paulus, Jesu Kristi tjener, kalt til apostel, utvalgt til å forkynne Guds evangelium, 2: det som han forut har gitt løfte om ved sine profeter i hellige skrifter, 3: om hans Sønn, han som etter kjødet er kommet av Davids ætt, 4: og som etter hellighets Ånd er godtgjort å være Guds veldige Sønn ved oppstandelsen fra de døde, Jesus Kristus, vår Herre. 5: Ved ham har vi fått nåde og apostelembete for å virke troens lydighet blant alle hedningefolkene, til ære for hans navn. 16: For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker."

Frelses håpet viser seg her på en indirekte måte – særlig i vers 2, 3 og 16: Vers 2 taler om at Paulus' forkynnelse ikke er ut fra den hemmelighet som menigheten ble åpenbart fra (Ef. 3, 1-9), men ut fra **de gamle profetenes skrifter**, som Paulus flere ganger refererer til i sine ni apostelgjerningsbrev. Han talte bare ut fra det som Gud hadde åpenbart ham i profetene og Moses, nemlig at Messias måtte lide, dø og oppstå før han skulle sitte på sin herlighets trone i Jerusalem som jødernes Konge.

Vers 3 stadfester *hvilket frelseshåp*, idet han peker på Jesus som nedstammet fra Davids ætt! Det er altså snakk om Guds jordiske Kongerike (Jesus på Davids trone) her i de første versene i Romerbrevet. Dette holder seg igjennom hele brevet, og dukker opp igjen på forskjellige vis – noe vi snart vil se.

I vers 16, kommer dette som er så utrolig vanskelig for "Mid-Acts" dispensasjonalister å fatte. (*Mid-Acts* De som mener at menigheten startet med Paulus fra og med synet på Damaskusveien i Apg. 9).

De forstår rett og slett ikke uttrykket til Paulus, "jøde først og så greker". De er blinde helt og holdent for hva dette innebærer.

Det hjelper ikke at jeg igjen og igjen SIER DET RETT UT: I tiden med "jøde først, så greker" så betyr dette at Israel var Guds prioriterte nasjon, og hedningen måtte underlegge seg Israels velsignelser som proselytter. De ble *podet inn* (ble proselytter) i Israels gode oljetre (Rom. 11, 17). Men etter at Israel ble tilsidesatt i Apg. 28, 28 så finner vi ikke lenger "jøde først, så greker" i noen av Paulus' skriv for menigheten.

Vi finner tvert imot Kol. 3, 11 som tydelig sier imot Rom. 1, 16: "Her er **IKKE** greker eller jøde, omskåret eller uomskåret, barbar, skyter, trell, fri – Kristus er alt og i alle."

Jødene ble trukket ned ett hakk i rang, og dermed likestilt med hedningen (proselytten) og resten av verdens nasjoner: Barbarer-folket, Skyter-folket, treller, frie. Hele verden.

Dette er helt overens med Ef. 2, 15, der vi og leser at Gud i troen på Kristus, stiller og sammenfører "de to til ett nytt menneske" og dermed river ned skilleveggen mellom dem.

I den tid da det var "jøde først, så greker", finnes ikke menigheten. For i menighetens tid er **de to likestilt**. Da er ikke lenger jøden først i alle ting. Denne misforståelsen fra svært mange troende i vår tid, har ført til at kristne tenker at Israel i dag er "først" – de er altså favorisert av Gud foran oss kristne. Det kommer av den helt gale oppfatningen av at Romerbrevet er skrevet til menigheten.
□

Israels status i vår tid, siden år 60-61 i Rom (Apg. 28, 28) er at nasjonen fremdeles er satt til side og helt utenfor Guds pakter.

Disse proselyttene, ofte av Paulus kalt "grekere" i hans skriv før menigheten ble åpenbart, blir omtalt i Rom. 4, 11:

*"Og han (Abraham) fikk omskjærelsens tegn til segl på den **rettferdighet av tro** som han hadde fått da han var uomskåret. Slik skulle han være far til alle de troende som er uomskårne, så rettferdigheten kunne bli tilregnet også dem..".*

Her farer også de fleste vill, og tror at den kristne under nåden og i menighetens tid har Abraham til "far" i troen. Og at vår tro er lik den tro Abraham viste før han ble omskåret.

Nei, vi måtte ikke vise tro ved lydighet i gjerning. Vi er ikke blitt krevd av Gud om å gå til Moria fjell og der "ofre Isak" i lydighet. Menigheten skal aldeles ikke ha denne "rettferdighet ved tro" som demonstreres hos Abraham. Dette var bare for Israel og deres proselytter. Bare disse kunne ha Abraham til far i troen.□

Det står for eksempel ikke om Abraham at han var omskåret med en omskjærelse som ikke var GJORT MED HENDER.□ Altså foretatt av Gud.□

Menighetens troende har blitt omskåret i Kristus, av Gud i tro –□ utenfor den type gjerningstro som var knyttet til Abraham! (Kol. 2, 11).□

Vi er omskåret ved Kristi omskjærelse, det vil si: Herrens død og oppstandelse.□

Vi er i troen døpt til Kristi død, og det er denne type tilegnet dåp som Paulus nevner i Ef. 4, 5 – *den ene dåp*.

Skyldbrevet som var skrevet mot de som ikke trodde, er TATT HELT BORT. (Kol. 2, 14). Vi er i en annen sfære enn den tro som Abraham viste, og som bare gjaldt Israel og deres proselytter. Vi blir satt i himmelen (en plass er reservert oss i himmelen før vi kommer dit) i Kristus i samme øyeblikk vi kommer til tro, og gitt Hellig Ånden som pant og innsegl. Slik var det ikke med Abraham eller Israel, verken før eller etter Kristi død og oppstandelse. De hadde Guds Kongerike som frelseshåp. Og Abraham, sier Hebr. 11, 10, så også like forbi tusenårsriket – til "Staden med de faste grunnvoller", som er Det nye Jerusalem i Ap. 21.

Himmelen, der Kristus sitter ved Faderens høyre hånd, og som er menighetens frelseshåp – var **holdt skjult for Abraham**. Hvordan kan da noen tenke at vi i menigheten skal ha Abraham som en "far" i troen? Han visste jo ikke noe om vårt frelseshåp.

De messianske troende fikk Ånden i kraft, for ved Åndens hjelp avskjære og motstå all synd og feil, og slik få **loven oppfylt i dem selv ved Ånden** – rettferdiggjort av tro ved at Kristus i Ånden hadde oppfylt loven for dem (Rom. 8ff).

Men er det vel slik vi i menigheten skal ha det? Har vi Guds jordiske Kongerike som frelseshåp og skal stå for Kristi domstol i Jerusalem og få tilbake hva vi har gjort i vårt legeme? Nei, på ingen måte! Vi er direkte satt med Kristus i himmelen, og alt gitt ALL åndelig velsignelse i Kristus (Ef. 1, 3).

Vi er troende som er tatt helt utenom alle jødiske løfter, pakter, lov, bud, forskrifter, tros-rettferdighet og håp. Vi er overhodet ikke involvert i noen form slik vi leser i Romerbrevet vedrørende Abraham og hans tro vist ved gjerninger (Jak. 2, 21).

Romerne 5, 9 peker også på den frelse de troende messianske jøder og proselytter ventet på med håp under Paulus' tjeneste i Den nye Pakt:

"Hvor meget mer skal vi da, etter at vi er rettferdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden."

Dette er den samme vrede som tales om i Rom. 2 og dommen for Kristi trone i Jerusalem. Der skal ugudelige få sin straff, og den troende skal få sin lønn:

"Med din hårdhet og ubotferdige hjerte hoper du deg opp vrede til VREDENS DAG, den dag da Guds rettferdige dom skal bli åpenbart. For han vil gi enhver igjen ETTER HANS"

GJERNINGER. Til dem som i utholdenhet i god gjerning søker herlighet og ære og uforgjengelighet, skal han gi evig liv (gresk: Aion= Liv i Guds Kongerike på jorden i tusen år). Vers 8: Men over dem som er gjenstridige og ulydige mot sannheten, men lydige mot urettferdigheten – over dem skal komme vrede og harme.”

Lønn og straff. Det samme vi leser om i 1. Kor. 3 og dommen ved Kristi trone i Jerusalem ved hans gjenkomst.

Å bli belønnet med "evig liv" i disse versene sitert ovenfor, er på gresk *aion*, det vil si: Tidsalderlig liv, som igjen er ensbetydende med liv i det jordiske Guds Kongerike ved Jesu gjenkomst. Men har menigheten Kongeriket som frelseshåp? Nei, selvsagt ikke.

Jeg finner det helt ubegripelig at dispensasjonalister klarer å forveksle dette frelseshåpet med himmelen. Jeg sier ikke dette i en nedsettende eller respektløs hensikt. Bare for å fremme den **riktige forståelsen av vårt frelseshåp** nå i nådens tid, uten at dette skulle bli forvekslet med det håp som de messianske troende hadde i tiden med Apostelgjerningene. Det står jo tydelig å lese i Romerne, Korinterne, Galaterne og de øvrige apostelgjerningsbrevene til Paulus, at deres frelseshåp var **Jesu gjenkomst for Guds Kongerike.**

I 1. Tess. 1, 10 og i 5, 9 finner vi **omtalt den samme vreden som i Romerbrevet.**

Den vrede de messianske troende jøder og proselytter skulle bli frelst fra ved deres antakelse inn i Guds jordiske Kongerike i Jerusalem. Dette avspeiler deres frelseshåp, som på ingen måte var likt det frelseshåp som ble gitt for menigheten. For de messianske troende under Den nye Pakt var det Kongeriket og Jerusalem, mens for oss i nåden er det himmelen der oppe (Kol.3, 1-4). Både Romerne, Tessalonikerne, Galaterne, Korinterne, Hebreerne, 1. og 2. Tim., Titus, Peter brevene, Jakob, Judas, Johannes brevene og Filipperne hadde dette frelseshåpet – helt ulikt menighetens håp:

"..og vente på hans sønn fra himlene – han som Gud oppvakte fra de døde, Jesus, han som frir oss fra vreden som kommer." 1. Tess. 1, 10.

Rom. 6, 22 avspeiler likeså det samme frelseshåpet, nemlig Guds jordiske Kongerike:

*"Men nå, når dere er frigjort fra synden og er blitt tjenere for Gud, har dere helliggjørelse som frukt, og **tilslutt evig liv.**"*

Her er det samme greske *aion* som brukes: Tidsalderlig liv, eller liv i Guds tusenårige Kongerike, som også

regnes som den kommende tidsalder. De hadde altså ikke himmelen der oppe som frelseshåp, men jorden her nede.

I Romerne 7 kommer det HELT TYDELIG FREM AT BREVET ER TIL ISRAEL: vers 1 sier blant annet:

*"jeg taler jo til slike som **kjenner loven...**".*

Det er stor forskjell på å kjenne til loven som sådan, og å kjenne loven, ha utdanning og kunnskap i loven. Romerne Paulus tilskrev, var de messianske jødene og proselyttene, og de fleste av dem var godt opplært i lovens lære. Dette er ikke skrevet til den frie hedning, lik den hedning vi finner i vår tid, lenge etter at Gud avsatte Israel.

Ikke bare forteller det oss at det var til jødene og proselyttene, men det sier samtidig at loven fantes "oppegående" i samme tidsrom som dette var skrevet.

Og nettopp derfor var det at deres tro var basert på at Kristus oppfylte loven for dem, slik vi leser i Rom. 8 og Rom. 3. Men er det slik nå i menighetens tid med fri nåde? Nei, nå har vi den ordning at loven og dens bud og forskrifter ER AVSKAFFET HELT OG HOLDENT. Den er død (Ef. 2, 15).

Ser vi på kontrasten mellom Ef. 2, 14-15 og Rom. 3, 31 så må vi jo bare ta hensyn til dette i vår bibelforståelse:

Ef. 2, 15 sier: «...da han (Jesus) ved sitt kjød **avskaffet den lov som kom med bud og forskrifter.** Dette gjorde han for i seg selv å skape de to til ett nytt menneske og slik stifte fred.» Altså: Mose lov med alle bud og forskrifter ble avskaffet i sin helhet!

Så Rom. 3, 31 – om den samme lov (5 år tidligere enn efeserbrevet) da apostlene ennå talte Den nye Pakts lære til Israel:

«Opphever vi så loven ved troen? Langt derifra! Vi stadfester loven.»

Disse to skriftstedene krasjer imot hverandre med total motsigelse! I Ef. 2, 15 er Mose lov avskaffet (engelsk, *abolished*, - som betyr fjernet og kastet), mens i Rom. 3, 31 skrevet i år 58 – så bekrefter de troende lovens bud og gyldighet (stadfester er samme som at man bekrefter, sier seg enig i, loven).

Grunnen til dette krasjet er at i Ef. 2, 15 har det blitt en helt ny tidshusholdning, den med den frie nådefrelsen ved tro alene, uten lovens gjerninger heftet ved. Israel er falt bort som Guds nasjon, og det finnes ikke lenger 'klienter' på jord som skal overholde Mose lov. Vi hedninger har aldri blitt forelagt oss Mose lov til overholdelse. Derfor

er den kastet ut sammen med Israels fall!

Ef. 2, 8-9 er et kjerneord i denne realiteten i nådeevangeliet:

«For av nåde er dere frelst, **ved tro.** Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. 9: Det er ikke av gjerninger (overholdelse av Mose lov og bud), for at ikke noen skal rose seg.»

Paulus poengterer dette i Efeserne, for i byens troende forsamling var det både jøder, proselytter og etter hvert frie troende hedninger.

Han påpeker at jødene blant dem, ikke lenger har noen Mose lov som avkrever dem lojalitet og gjerninger for å vise at de trodde.

Nå var det helt slutt på bud og regler som tidligere gjaldt da Israel ennå var Guds nasjon.

For øvrig finner vi frelseshåpet i Romerbrevet omtalt i følgende skriftsteder, et håp som gikk på Guds jordiske Kongerike – helt ulikt menighetens frelseshåp som er himmelen der oppe: Rom. 8, 18-23; 9, 33; 11, 12 og 15, 26-27; 14, 10; 15, 12.

KAPITTEL 5

EFESERBREVET ÅPENBARER MENIGHETENS TID OG LÆRE

Dette er det første lærebrev skrevet av apostelen til hedningene, Paulus, like etter at Israel falt fra Gud åndelig. Dette har jeg alt omtalt ovenfor, med å peke på Apg. 28, 25-28.

Skulle jeg ta for meg alle detaljer i dette åpenbarings-skrivet fra Paulus, ville dette i seg selv kreve et helt bokverk!

Men jeg skal påpeke de mest essensielle bibelsannhetene som vi finner i brevet.

Ved å befinne oss i år 62-63 e. Kr. der Paulus var blitt fengslet for annen gang og var nå satt i et regulært romersk fengsel (ikke i det leide husrom som da han ankom to år tidligere, Apg. 28, 16, 23) er vi kommet til det skrivet som i bibelsk tidslinje etterfølger Apostelgjerningenes historikk.

Efeserbrevet er selve introduseringen av den nye frelseslæren som ble overgitt og betrodd til Paulus av Kristus. Den er basert på at Gud åpenbarte

«hemmeligheten» – noe som Gud hadde holdt gjemt i seg selv fra før han skapte universet og verden og solsystemet, og intet annet menneske på jord hadde fått dette å vite tidligere. Menigheten finnes ikke åpenbart i noe bibelskrift, annet enn i Efeserbrevet og Kolosserbrevet. Bare disse to skriv lærer om hemmeligheten som Gud hadde holdt for seg selv.

Paulus fant dette så sensasjonelt at han ga det straks et kjenne-navn: «**Husholdningen med den Guds nåde som er meg gitt for dere**» - en åpningsfrase fra Ef. 3. Vi kaller det gjerne for tidshusholdningen for menigheten og nådeevangeliet. Den frie nåde frelsen ved tro alene, Ef. 2, 8-9.

Det er å anse hos de fleste lærde bibeltolkere og teologer, at Efeserbrevet 3, 1-9 er formulert som en deklarasjon om denne nye frelses-åpenbaringen som Paulus ble gitt for oss.

Her blir menighetens tid deklarerert – en tid der Gud handler med hele den internasjonale menneskeheten og ikke slik det var før Israels fall, da han hadde satt jøde først og deretter 'greker'. Israel var nå falt. Apostelgjerningenes tid var tiden da Guds Kongerike på jord ble tilbudt Israel ved omvendelse til Jesus Messias, slik at han skulle komme fra himmelen i apostlenes levetid. Det var et jødisk nasjonalt segregert evangelium ikke beregnet på oss hedninger.

Men menighetens tid er ikke en tid der vi erstatter Israel og tar over det Gud før hadde gitt dem. Nei, vi er her i mangelen av Israel og ikke som slike som har overtatt deres domene og velsignelser.

La oss se på Ef. 3, 1-9:

«Derfor bøyer jeg mine knær, jeg, Paulus, som er blitt Jesu Kristi fange for deres skyld, dere hedninger – 2: så sant dere har hørt om husholdningen med den Guds nåde som er meg gitt for dere. 3: Ved åpenbaring har han kunngjort for meg hemmeligheten, slik jeg ovenfor har skrevet med få ord. 4: Når dere leser det, vil dere kjenne min innsikt i Kristi hemmelighet. 5: Den var ikke i tidligere tidsaldre gjort kjent for menneskenes barn slik som den nå er blitt åpenbaret for hans hellige apostler og profeter ved Ånden: 6: at hedningene er medarvinger, de hører med til legemet og de har del i løftet i Kristus Jesus ved evangeliet. 7: For dette evangelium er jeg blitt tjener i kraft av den Guds nådes gave som er gitt meg ved virksomheten av hans kraft. 8: Til meg, den minste av alle de hellige, ble den nåde gitt å forkynne hedningene evangeliet om Kristi uransakelige rikdom, 9: og å opplyse alle om hvordan husholdningen er med denne hemmelighet som har vært skjult fra evige tider i Gud, han som skapte alt ved Jesus

Kristus.»

Jeg vil dvele litt ved vers 9.

I Amplified Bible sies følgende, og jeg er enig i oversettelsen:

*«Also to enlighten all men and make plain to them what is the plan (regarding the Gentiles and providing for the salvation of all men) of the mystery kept hidden through the ages and **consealed until now** in (the mind of) God Who created all things by Christ Jesus.»*

Jeg har fremhevet tre spesielle uttrykk, som peker hen til hvilket tidspunkt I Paulus' liv den nevnte åpenbaring av hemmeligheten med Menigheten skjedde:

«Consealed until NOW» kan ikke annet enn å bety at det var skjult i Gud i hele tiden før han skrev Efeserbrevet. Dette brevet er på en måte å betegne som noe han skrev *fordi* han hadde fått en ny Guddommelig åpenbaring av Gud og Kristus.

Med andre ord, så har ikke dette vært åpenbart i noen tidligere periode. Ikke i de fire evangeliers tid med beskrivelsen av Jesus og disiplene, og ikke i Apostelgjerningenes tid med beskrivelsen av apostlenes arbeide og tjeneste til jødedommen.

For å få tak i dette nye frelses-evangelium – som selvsagt avløser alt evangelisk tidligere forkynt – så **må vi nå gå over** til den frelses-lære som Paulus presenterer for oss i Efeserne og i tvilling-skrivet Kolosserne. Bare i disse to skriv (skrevet i samme tidsrom) finner vi belæring om «Hemmeligheten», tiden med menigheten og nådefrelsen. Slik som jeg allerede har annonsert på bok coveret med store røde bokstaver!

All troslære i den inneværende husholdningen med menigheten og nådeevangeliet hviler helt og holdent på Paulus sine to skriv.

Tar vi for oss de øvrige skriv i N.T. så havner vi inn i det som var gyldig lære FØR den nye hemmelig-holdte læren ble presentert av Paulus. Og slik kan vi jo ikke gjøre. Vi MÅ holde oss til den ene apostelen Gud sendte ut til oss hedninger, hva gjelder troslære, - nemlig Paulus.

Jeg avslutter denne boken med å ta fram en utlegning av Kolosserbrevet, som er en utfylling og oppfølging av Efeserbrevet. Begge ble skrevet da Paulus som nevnt satt fengslet.

Min utlegning er slik som jeg personlig oppfatter Kolosserne, og må ikke tas som om det skulle være risset inn på stentavler!

KAPITTEL 6

PAULUS' REISE TIL ROMA VAR STYRT AV HERREN

Dersom man ikke har tankene sine med seg når vi leser Bibelens historie om Paulus og hans strevsomme tjeneste idet han blir tatt i varetekt i Jerusalem i pinsen år 58 – da leser vi lett forbi det faktum at apostelens tjeneste var totalt styrt og overvåket av Herren.

Vi skal gjennomgå dette nærmere, og vi vil skjønne at i Herrens øyne var oppdraget til Roma ikke å møte keiser Nero, eller den messianske troende menighet i byen (til hvilken han hadde skrevet Romerbrevet) – nei, oppdraget var å bli Kristus' siste og endelige ultimatum til nasjonen Israel om at de måtte omvende seg, ellers vil nasjonen bli ødelagt!

Altså, et helt kritisk og ultra-viktig oppdrag for Paulus. Og for Israel. Det ville stå om liv eller død for nasjonen.

Det hele begynte da Paulus viste seg på tempel området sammen med en av sine medarbeidere, Trofimus. En hedning/proselytt.

PAULUS REDDES FRA DEN SINTE MOBEN I JERUSALEM

Apg. 21, 10-14 viser oss situasjonen med Paulus mens han ennå var hos evangelisten Filip i Cæsarea, og neste stopp ville bli Jerusalem.

Da står Guds profet, Agabus, fram og oppsøker Paulus:

*«Mens vi nå ble der i flere dager, kom en profet ved navn Agabus ned fra Judea. 11: Da han kom til oss, tok han Paulus' belte og bandt seg selv på hender og føtter, og han sa: Så sier Den Hellige Ånd: Slik skal jødene i Jerusalem binde den mann som eier dette beltet, og utlevere ham til hedningene. 12: Da vi hørte dette, bad vi ham, både vi og de som bodde der på stedet, at han ikke måtte dra opp til Jerusalem. 13: Men Paulus svarte: Hvorfor gråter dere og knuser mitt hjerte? Jeg er beredt, ikke bare til å bli bundet, men også til å dø i Jerusalem for Herren Jesu navns skyld. 14: Da han ikke lot seg overtale, slo vi oss til ro og sa: **Skje Herrens vilje!**».*

Paulus visste i sitt innerste sinn at han skulle bare dra opp til byen – uansett hva dette måtte koste ham! Agabus hadde egentlig bare bekreftet det som brødrene i Tyrus hadde sagt ham, om ikke å dra opp til Jerusalem (Apg. 21, 4). Men vi ser jo i Agabus' budskap, at han ikke frarådet Paulus å dra til byen – han bare fortalte hva som kom til å skje der.

Paulus stolte på Herrens ledelse i tjenesten, for han hadde erfart igjen og igjen at Gud hadde gjort mirakuløse ting og reddet ham fra utallige farer og lidelser.

For meg så ser det ut som om Apg. 21, 14 forteller oss at det faktisk var Herrens vilje, altså etter *den plan Gud hadde* med Paulus deretter. Planen var å få ham sendt til Roma og det jødiske lederskapet der, for Herren var nå i ferd med å gi opp Israel og Jerusalem på grunn av deres hårde vantro og motstand mot den messianske menigheten og deres ledere der.

Herren hadde besluttet at vektskålen skulle vippe for eller imot, i henhold til det jødiske lederskapet i Roma, og ikke de i Israel! Deres skjebne, jødene i Israel, var nå helt i jødernes hender – hos lederne i Romas Sanhedrin (elleve i tallet).

Apg. 21, 17-26 viser oss Paulus som da tok på seg det tradisjonelle *Nasireer-løftet* (en innvielses handling for Herren), for om mulig å kunne berolige de troende jødene der, siden det hadde gått onde rykter om at Paulus hadde forlatt jødedommen og lærte frafall fra Mose lov og omskjærings ritualer, mv. Et slikt *renselses-ritual* varte i syv dager. Paulus hadde med seg fire vitner og lot seg rake av håret. Jacob trodde da at ryktene om Paulus ville dø ut.

Men nei, ikke helt. 'Tigeren' var nå allerede blitt tirret opp, og nå stod en gruppe av *asiatiske jøder* fram og mente at Paulus hadde tatt med seg en uren hedning til tempel området. De grep fatt i Paulus.

Apg. 21, 28-30:

«Og de skrek: Israelittiske menn, kom til hjelp! Her er mannen som alle steder lærer alle mot folket og loven og dette sted. Han har til og med ført grekere inn i templet og vanhelliget dette hellige sted. 29: For de hadde før sett Trofimus fra Efesus ute i byen sammen med ham, og nå tenkte de at Paulus hadde ført ham inn i templet. 30: Det ble da oppstyr i hele byen, og folket stimlet sammen. De grep Paulus og slepte ham utenfor templet. Og straks ble døren lukket.»

Før vi tar for oss selve saken med at Paulus nå var inne i Guds plan for å ta ham til Roma – vil jeg ta for meg to *viktige pussigheter* som vi har møtt i dette scenariet nettopp lest fra Apg. 21.

Det første: Det var i pinsen i år 58 at Paulus var i byen. Mye folk der slik det også hadde vært i Apg. 2 og pinsedag da Den Hellige Ånd falt på disippel flokken og skapte et svare oppstyr. Vi kan lese at Peter på den tiden,

flere ganger i sin tale brukte et kjerne-uttrykk vi kjenner igjen: **Israelittiske menn!**

Ringer det noen klokker?

Jeg har forklart i mange av mine artikler og bøker at på pinsedag i Apg. 2 var det ingen regulære hedninger til stede. Det var kun jøder...fra de fleste land i Romerriket – med sine 13-14 forskjellige språk. Det var forbudt å ha med hedninger inn på tempelplassen og templet for øvrig. Og dette til tross: Det finnes en fraksjon innen kristenheten, Pinsebevegelsen, som alltid har påstått at pinsen og Den Hellige Ånd med tungetale og mirakler – var for oss hedninger, og at menigheten ble 'født på pinsedag' i Apg. 2. Og menigheten vet vi, ut fra Ef. 2, 14-15, består av jøde og hedning på lik basis, de er ved troen blitt til «Ett nytt Menneske» i henhold til Paulus. Så det er ikke mulig at menigheten ble født på pinsedag, langt ifra.

Og her, 30 år etter pinsedag i Apg. 2, så er dette helt uforandret. Bare dette at én eneste hedning, Trofimus, ble antatt å ha blitt med en jøde (Paulus) inn på området, satte sinnene i kok – ja som vi leste, **det ble oppstyr i hele byen, Jerusalem!** Hvordan hadde det gått om tusener av hedninger tømte inn på tempelområdet i Apg. 2? Det hadde blitt fullt opprør og kaos. Bør ikke pinsefolket i Norge og andre steder nå begynne og etter tenke deres så bastante overtro på at pinsen var for oss hedninger? Er det ikke Guds Ord, Bibelen, vi skal følge og som skal ha vår hengivenhet og lojalitet framfor mennesker og systemer?

Derfor finner vi at mobben jo ikke ropte på hvem-som-helst til å hjelpe dem å gripe Paulus, de ropte på den eneste folkegruppe som hadde lovlig adgang til området: Israelittiske menn!

Det andre: Det var blitt dannet en messiansk menighet i Roma, som var resultatet av at de hadde vært til stede i Jerusalem den gang i år 28 da pinsefestens dag kom og Den Hellige Ånd falt på disiplene med tegn og tungetale. Disse var det Paulus skrev sitt brev til, Romerbrevet, omkring 57 e. Kr. Teologer/historikere antar det var skrevet i Efesus, men det er disputt om dette.

Så hvis det hadde vært Paulus' private valg, med å reise til Roma, ville det da ikke vært mest naturlig at han dro dit for å besøke de troende jødene der?

Men, nei, det var ikke derfor han skulle til Roma i følge Guds plan: Det var hyper-viktig at Paulus ble sendt dit for å konfrontere Sanhedrin-rådet med dets elleve ledere for å legge fram Guds ultimatum til å velge for eller imot Kristus Jesus! På Israels vegne som en nasjon.

Paulus' varetekt med lenker og romerske vakt soldater, var

en sikkerhets ordning av Herren for å beskytte apostelen slik at han kunne stå for rådet med sitt budskap.

Jeg har alltid stusset ved dette faktum at vi ikke kan finne noe spor av at Paulus besøkte den messianske troende menigheten i Roma. Men dette må være det riktige svaret, spør du meg. Man kan anta at det er mulig han var hos dem i den korte tiden som var mellom de to fengslingene. Dette er jo høyst mulig. Men det nevnes ikke i Apostelgjerningene. Se hans egne ord i Rom. 1, 9-13 som gir perspektiv på dette:

*«For Gud selv, som jeg tjener i min ånd i hans Sønnns evangelium, han er mitt vitne på hvordan jeg stadig minnes dere i mine bønner, 10: og ber om at det **endelig en gang ved Guds vilje** må lykkes for meg å komme til dere, 11: For jeg lengter etter å se dere, så jeg kunne la dere få del med meg i noen åndelig gave, slik at dere kan bli styrket. 12: Det vil si: at vi sammen hos dere kunne oppleves ved vår felles tro, deres og min. 13: Jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om at **jeg ofte har satt meg fore å komme til dere**, men helt til nå er jeg blitt hindret.»*

Så går vi videre i det som skjedde med Paulus. De holdt på å drepe Paulus!

Apg. 21, 31-34:

«Mens de nå var i ferd med å ville slå ham i hjel, gikk det melding opp til den øverste høvedsmannen for vekten om at hele Jerusalem var i et røre. 32: Han tok da straks med seg soldater og høvedsmenn, og skyndte seg ned til dem. Men da de så den øverste høvedsmannen og soldatene, holdt de opp med å slå Paulus. 33: Den øverste høvedsmannen kom da bort til ham og lot ham gripe. Han gav ordre om at han skulle bindes med to lenker. Så spurte han hvem han var, og hva han hadde gjort. 34: Men i folkemengden ropte noen ett, andre noe annet. Og da han ikke kunne få skikkelig beskjed på grunn av oppstyret, bød han at Paulus skulle føres inn i festningen.»

For å korte litt ned på dette, så ble Paulus omsider tillatt å komme med sin forsvarstale overfor mobben, mens han var passet på av vaktstyrken.

Da han kom til det Jesus hadde sagt til ham i et syn, mens han bad i templet like etter sin omvendelse i Apg. 9 (år 36-37) sluttet den jødiske mobben å lytte, og ble fra seg av raseri og rev opp sine klær. Hva var det Paulus sa som provoserte dem så mye?

Han nevnte en etnisk gruppe, som ikke hadde lov til å være på tempelområdet, ei heller ha regulært samfunn med jøder: Hedningene! Dette var altså i pinsen, tretti år etter Apg. 2 og pinsedag der.

Apg. 22, 21: «Men han (Jesus) sa til meg: Dra ut! For jeg vil sende deg til hedningefolk langt borte!»

Responsten fra mobben var frådende vanvittig, Apg. 22, 22-23:

«Helt til han hadde sagt dette, hørte de på ham. Men nå ropte de med høy røst og sa: Bort fra jorden med ham! Han burde ikke få leve! 23: De skrek og rev kappene av seg og kastet støv opp i luften.»

Gud sørget for at Paulus heretter var under konstant oppsyn og beskyttelse av den romerske overmakten på et hvert sted han kom til.

Paulus ble tatt med til Cæsarea om natten passet på av 470 tøffe rustnings-kledde romerske centurioner, væpnet til tennene for å garantere apostelens sikkerhet. De visste nå at Paulus hadde romersk statsborgerskap, Apg. 23, 23-27.

Før denne reisen hadde Paulus blitt framstilt for Sanhedrin i Jerusalem, ledet av Ananias II, Apg. 23.

I Apg. 23, 11 får han et syn om natten, der Herren viste seg for ham og talte:

«...Vær frimodig! Likesom du har vitnet om meg i Jerusalem, slik skal du også vitne i Rom.»

Her må vi reflektere litt: Hva hadde nettopp skjedd, dagen i forveien? Jo, Paulus hadde stått for **Sanhedrin rådet i Jerusalem**. Dermed får Jesu ord til Paulus her en tydelig klang og mening: Du skal vitne om meg også til **Sanhedrin i Roma!**

Altså, oppdraget var ikke å besøke menigheten i Roma, men å vitne for det jødiske lederskapet der for å gi dem dette ultimatum til å omvende seg til Jesus Kristus. Det kan ikke være noen tvil om dette. Paulus ble ledet av Gud og Kristus til Roma for nasjonen Israels vé og vel.

Paulus' egne ord da han møtte dem var jo også dette med Israels framtid, Apg. 28, 20:

«..for det er for Israels håps skyld at jeg bærer denne lenke.»

Paulus kommer i forhør under både landshøvdingen Felix, og landshøvdingen Festus, og til sist kong Agrippa II slik vi kan lese i Apg. 24-26.

Det er mot slutten av dette forløpet i den tidens byråkrati og styre, at Paulus anket sin sak innfor Keiser Nero, og dermed blir tatt med til Roma.

I Apg. 27 får vi den dramatiske skipsreisen på Middelhavet

der de kommer rett inn i en svær vinterstorm og forliser ved Malta.

På skipet, der det drev omkring i stormen, åpenbarer en engel seg for Paulus og trøster ham med at alle skal bli reddet, han har fått besetningen og fangene som en gave fra Gud, Apg. 27, 23-26:

«For i natt stod det for meg en engel fra den Gud som jeg tilhører og som jeg tjener, og sa: 24: Frykt ikke Paulus! Du skal stå fram for keiseren. Og se, Gud har gitt deg alle dem som seiler med deg, som gave. 25: Vær derfor ved godt mot, menn! For jeg stoler på Gud at det skal gå slik som det er sagt meg. 26: Men vi skal strande på en eller annen øy.»

Fra Apg. 28, 1-11 lærer vi om at Paulus ved Guds kraft helbredet en rekke syke på Malta. De ble der i tre måneder, og de fikk endelig et skip ut på sommeren, et egyptisk skip med navnet «Tvillingene» om vi oversetter til norsk – et av stjernebildene (engelsk, Gemini). De ble hos romerne kalt for Castor og Pollux. Det var på Malta sommeren 60 e. Kr. at det rapporteres om siste gang at noe menneske ble helbredet av Gud ved noen apostel. Etter Apg. 28 finner vi ikke i bibelhistorien eller i noe lærebrev etter tiden som Apostelgjerningene rapporterer fra, noen ting om mirakler og nådegaver, Det ble helt tyst fra himmelen.

Apg. 28, 24 peker på at Sanhedrin jødene som kom til Paulus' husrom, var ganske tvilsomme i forhold til budskapet om Jesus Kristus:

«Noen ble overbevist ved det han sa (se vers 23), men de andre var vantro.»

Apg. 28, 25-28 peker på jødedommen/Israel som de som nå får slått 'spikeren i kista':

«De gikk så fra hverandre i uenighet, etter at Paulus hadde sagt dette ene ord: Rett talte Den Hellige Ånd ved profeten Jesaja til deres fedre da han sa: 26: Gå til dette folk og si: dere skal høre og høre og ikke forstå, dere skal se og se og ikke skjønne! 27: For dette folks hjerte er blitt sløvt, deres ører er blitt tunghørte og sine øyne har de lukket igjen så de ikke skal se med øynene, ikke høre med ørene, ikke forstå med hjertet, og ikke omvende seg, så jeg kan få lege dem. 28: Så skal dere da vite at denne Guds frelse er blitt sendt til hedningene, og de skal høre.»

I vers 29 ser vi at Sanhedrin rådet løser seg opp, og de forlater møtet i diskusjon og uenighet. Guds krav var at alle skulle ta imot Jesus som Messias.

Fra dette punkt i bibelhistorien er Israel å betrakte som frafalne som en nasjon for Gud, de valgte bort Jesus, og

historien viser oss at dette var en gedigen brutal katastrofe. I år 70 e. Kr. ble nasjonen helt ødelagt, etter fire år med opprør, og tusener av dem sendt med slaveskip til Egypt, men ingen ville kjøpe, slik som Moses profeterte om, 5. Mos. 28, 68.

KAPITTEL 7

DEN NYE PAKT – HVOR PLASSERER MAN DEN I VÅR TID?

Den nye Pakt var kun for Israel og proselytter.

Men å få den vanlige jevne kristne i vår tid til å innse dette – ja, det er en helt annen sak! Men jeg prøver allikevel. Jeg føler meg nesten som den lille gutten i H.C. Andersens historie om 'Keiserens nye klær' – han bare ropte i sin barnslige naivitet 'Keiseren er naken!'

Nesten hele den klassiske evangeliske kristenheten er flasket opp på at menigheten er under Den nye Pakt. Selve tittelen på nytestamentet er hentet nettopp fra 'Den nye Pakt' – slik Jesus sa det i Luk. 22, 20 da han delte det siste måltid med disiplene før korsfestelsen. Det nye Testamente, er det samme som Den nye Pakt.

Men med 'Testamente' har bibeloversetterne i tidene fått det til å se ut som om det er en arv som den troende kristne i vår tid er gitt.

At dette er feil, skal vi snart se...det vil si, dersom leseren da vil ønske å se det, og ikke bare fortsetter å lukke øynene for en helt skjebnesvanger sannhet i Skriften.

DET GAMLE TESTAMENTES PROFETI OM EN NY PAKT OG DET KOMMENDE TUSENÅRSRIKET I ISRAEL

I Det gamle Testamente (heretter GT) finnes flere pakter, en gjort med Abraham og to gjort med Israels nasjon. Regnet fra etter Guds utvelgelse av Abraham i 1. Mos. 12-15ff.

Abrahams-løftet ble en ensidig pakt som Gud utførte alene, idet han lot en dyp søvn falle på Abraham – og så finner vi at Herren gikk alene mellom dyreskråttene som var lagt fram. For han hadde jo allerede bestått prøven om at han var lydig til Guds kall, til tross for at andre tester kom siden i hans liv. Det er derfor riktigere å kalle pakten med Abraham for Abrahams-løftet. Herren åpenbarte seg for Abraham og lovte ham Kanaans land, og han bygde et alter for Herren (1. Mos. 12, 7). Om pakts-seremonien se i 1. Mos. 15, 15-17 der Herrens ild fortærer offeret i Guds pakt gitt Abraham.

Etter over fire hundre år som underdanige i Egypt, etter hvert som et slavefolk, kom så tiden at hebreerne skulle bli ledet ut av Egypt under Moses og Aaron, slik vi kjenner til fra GT og israëlittenes vandring i Sinai. (NB: Det hersker litt uenighet hos lærde – men det kan også være at de bare var omkring 200 år som slaver. Sjekk Internett som har en god del om historikken).

Etter tre måneder stanset de opp under Horebs topp der Gud Herren satte dem stevnemøte.

2. Mos. 19, 5-6 vitner om Gud og Israel som inngikk enda en

pakt. I ordlyden står det:

*“Dersom dere nå virkelig vil høre min røst og holde **min pakt**, da skal dere være min eiendom **framfor alle folk** – for hele jorden er min. 6: Dere skal være et **kongerike av prester for meg og et hellig folk.** Dette er de ord (Moses) du skal tale til Israels barn.”*

Gud sa først at han ville sette Israel OVER ALLE ANDRE FOLK, altså en total særstilling, slik at det BARE var Israel som var Guds folk på jord. Ingen andre. Det vil si: Hedningene var dermed ekskludert fra det fellesskap og den pakt Gud nå opprettet med Israel.

Om denne handling var det at Jesus sa i sin liknelse om vingården:

*“En husbond plantet en vingård og **satte opp et gjerde omkring den**, gravde ut en vinpresse i den og bygde et vakttårn...” (Matt. 21, 33).*

Det er dette ‘Gjerde’ som Mose lov og forskrifter utgjorde for Israel. De skulle skilles ut fra alle folk, og når tiden var inne for Messias å komme, skulle hele Israel gjøres til **et kongelig presteskap og et hellig folk, og slik betjene verden for øvrig i Tusenårsriket.**

Dette gjerdet – Mose lov og forskrifter, og som gjorde Israel til et særlig utvalgt folk FRAMFOR andre, **det ble revet i år 62 da Paulus var i Rom**, for der ser vi Israels fall, beskrevet i Apg. 28, 25-28, særlig vers 27 som forteller oss at Guds endelige konklusjon om nasjonen var *‘de vil ikke omvende seg til Kristus’*. Så jeg lar dette repeteres fra det at jeg alt har påpekt denne sannheten ovenfor.

Vi skal se nærmere på dette nedenfor, men først paktsforholdene med Israel.

Det er veldig viktig å kunne forstå følgende: Gud inngikk pakter BARE med Israel, Abrahams ætlinger. Jeg taler om tiden regnet **etter vannflommen**. Om disse pakter gitt Israel, og **konsekvensene av disse paktene**, er det at Paulus fra og med Israels fall i år 62 e. Kr. sier følgende om oss hedninger:

*“Kom i hu at dere (hedninger, v.11) på den tid (mens Gud ennå bare handlet med Israel) var **uten Kristus, utestengt fra Israels borgerrett, og fremmede for paktene med deres løfte** (løfte om Kongeriket i Israel). Dere var uten (Israels) **håp og uten (Israels) Gud i verden.**” (Ef. 2, 12)*

Her er kristenheten inne i en grov misforståelse: Man tror at det er snakk om at alle hedninger dermed automatisk var fortapt for frelse. Men dette er helt feil. Vi hedninger var bare ekskludert fra alt Gud gjorde for og med Israel, på grunn av vår notoriske hang til avgudsdyrkelse osv. – men kunne bli frelst ved å ha rett forhold til Gud gjennom Samvittighetens lov (Rom. 2ff). Vers 15-16 er megetsigende: *“De viser at den gjerning loven krever, er skrevet i deres hjerter. Om det **vitner også deres samvittighet** og deres tanker, som innbyrdes anklager dem eller **også forsvarer dem** – på den dag da Gud skal dømme det skjulte hos*

menneskene, etter mitt evangelium, ved Jesus Kristus." Vi ble altså frelst om samvittigheten gav oss besyv, men ikke i samme frelseshåp som Israel, som var en konkret frelse: Kongeriket i Israel med Messias som konge. For tusen år. □□

Kongeriket ble lovt i Sinai-pakten som alt nevnt, ikke hele verden, men bare Israel. □□ Moses gikk ikke ut i hele verden og sa til alle hedninger at nå har Gud gitt hele menneskeheten en pakt og en lov med bud og forskrifter som skal holdes!

For BARE Israel skulle bli til et kongelig presteskap, for nettopp å kunne gi verden for øvrig frelse MED Israel. Israel var satt som HODE over verdensfolkene, dersom de hørte på Herren deres Guds røst, sa Gud til Moses på Sinai. Denne verdensfrelsen via Kongeriket, kunne bare realiseres ved Kongeriket og Kongen: Jesus Messias. Dersom Israel ville lyde Gud i alle ting, og høre på denne Messias når han kom (5. Mos. 18). DERSOM...et stort dersom. Daniel 2, 44 bekrefter at denne israellittiske eksklusiviteten (som Israel tapte da de falt i år 62 og nektet å ta imot Kristus) skal bli gjenopprettet når menighetens tid er over, og vi leser bl.a. □□ "...Dette riket skal ikke bli overgitt noe annet folk (enn Israel), det skal knuse og gjøre ende på alle de andre rikene, men selv skal det bli stående fast i evighet (evighet: På gresk 'aion', som betyr tidsalderen med de tusen år, og ikke endeløs evighet).

Marias lovprisning etter at Gabriel kunngjorde henne at hun skulle føde Messias, sier om dette Kongeriket:

"Han tok seg av Israel, sin tjener, for å komme i hu sin miskunn – slik han hadde talt til våre fedre – mot Abraham og hans ætt, til evig (gresk: Aion, kongerikets tid) tid." □□ (Luk. 1, 54-55). □□

Maria visste hva hun snakket om! Hun visste om LØFTET gitt først Abraham ensidig i pakts form, siden bekreftet og gjort mere tydelig under Moses og tiden i Sinai... 'dere skal være et kongerike av prester'; og siden gjentatt i påminnelserform til profetene, og ikke minst i Davids-pakten: □□

"Det er jo jeg som har innsatt min konge på Sion, mitt hellige berg." □□ (Salme 2, 6).

"Jeg har gjort en pakt med min utvalgte, min tjener David har jeg gitt et løfte med ed: Til evig tid (olam: Hebr. for tidsalder, kongerikets tid) vil jeg grunnfeste din ætt, jeg vil bygge din trone fra slekt til slekt. Sela." □□ (Salme 89, 3-4).

"Ditt hus (Davids) og ditt kongedømme skal stå fast til evig tid (hebr. olam) for ditt åsyn, og din trone skal være grunnfestet til evig tid (hebr. olam)". □□ (2. Sam. 7, 16).

"Min tjener David (Messias, Jesus) skal være konge over dem, og én hyrde skal det være for dem alle. Mine lover skal de følge, og mine bud skal de holde og leve etter dem. De skal bo i det landet jeg gav min tjener Jakob, det som deres fedre bodde i (Israels land). De skal bo i det, de

og deres barn og deres barnebarn, til evig tid (hebr. olam). Og **David (Jesus) min tjener, skal være deres fyrste for evig** (hebr. olam)." (Esek. 37, 24-25).

Marias budskap fra engelen: "Se, du skal bli med barn og føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus. Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn. Gud Herren **skal gi ham hans far Davids trone,** og han skal være konge over Jakobs hus til evig tid (gresk, aion, tiden med tusenårsriket), og det skal ikke være ende på hans kongedømme." (Luk. 1, 31-33).

At Kongeriket i Israel er bokstavelig et rike på jord, styrt av Messias Jesus etter at han kommer ned igjen på jord (til Israel) er også klart av Hebr. 9, 28:

"..så skal og Kristus, etter å være ofret én gang for å bortta manges synder, **annen gang bli åpenbaret,** ikke for syndens skyld, men til frelse for de (Israel i trengselstiden der framme) som **VENTER PÅ HAM.**"

I motsetning til preterismens falsklære om at Jesus kom tilbake i år 70 (usynlig!), så sier Bibelen at Jesu gjenkomst – altså hans annet komme – **skjer fysisk synlig ned til jorden,** fordi han kommer til dem som VENTER på ham. Han skal nemlig oppfylle profetiene sagt om å gjenreise Israel og Davids kongetrone på Sion, som vi så av versene ovenfor. Det greske ord for Jesu annet komme er *parousia*, som oversatt til nærmeste riktig vestlige ordbilde er det samme som 'Herrens nærvær her hos de som tror ham' – altså mennesker som er på jorden. Parousia innebærer at Jesus kommer ned hit til de som tror ham. J.fr. Matt. 24, 30.."og de skal se Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og stor herlighet."

Det er sagt mye mer om tusenårsriket for Israel enn dette. Men det er helt opplagt at det bare var lovt Israel, og ingen hedningefolk som sådan. Det er også et fysisk geografisk politisk rike på jord, og IKKE i himmelen. Men dette lovte Davids-riket med Jesus som konge, er utsatt på grunn av Israels fall slik det skjedde i Apg. 28, 27 – og nasjonens ødeleggelse få år etter dette i år 70.

Romerbrevets tale om at Gud også er 'hedningers Gud' (Rom. 1, 5 og 11ff.) viser til at hedninger kunne bli proselytter hos Israel, og således få velsignelser SAMMEN med Israel, men aldri alene selvstendig. Det er dette Paulus la i uttrykket 'Jøde først, så greker' – Israel var satt OVER HEDNINGEFOLKENE. Det er derfor vi ser at hedninger måtte *innpodes* og ikke var et eget 'Oljetre' i Rom. 11, 11-17.

Paulus lærer at den 'Forrige pakt' – altså pakten fra Sinai med loven, hadde opptatt i seg løftet og pakten tidligere gitt Abraham.

DEN NYE PAKT LOVT ISRAEL AV JEREMIAS

Hebreerne 8, 6-10 viser oss noe viktig, nemlig at det var Jer. 31, 31 som var grunnlaget for at Jesus tilbød Israel en ny pakt i sitt blod:

"For det er nedsettende ord Gud taler til dem når han sier: Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil opprette **en ny**

pakt med Israels hus og med Judas hus." □□□□ (vers 8). Samme som står i Jer. 31, 31 der pakten omtales også i versene 32-34.

Den var aldri lovt noe annet folk enn disse som stod under Horeb i Sinai da Herren åpenbarte seg for dem og gav dem budene med pakten. Israels folk, et folk som skulle være SATT OVER hedningefolkene, et hellig folk som skulle forkynne Herrens frelse til verden ut fra dette at Kongeriket først skulle vært etablert med Jerusalem som hovedstad, og Jesus som konge på Sions fjell – tempelet. Hebr. 9, 15 er også veldig supplerende og klargjørende for hvem Den nye Pakt i Jesu blod var for:

"Derfor er han mellommann (Kristus) for□□ en ny pakt, for at de som er kalt (Israels hus og Judas hus), skal få den evige arv (gresk, aion, kongerikets tid) som var lovt (LØFTET, se Apg. 2, 39; 13, 32 og Rom. 15, 8),□□ etter at det har funnet sted en død□□ til forløsning fra overtredelsene under den første pakt (Sinai-pakten)."□□

Her sies det mange ting i samme åndedrett: □□ **1.** Kristus var mellommann for å gi Israel denne nye pakten.□□ **2.** For at Israel – de som var kalt i den pakten – kunne få Kongeriket med Jesus som konge i Jerusalem.□□ **3.** Men ikke før Kristus hadde dødd sin forsoningsdød for Israel og deres synder som ble gjort under lovens tid.□□ **4.** Som tilleggs konklusjon ser vi også av dette at for å kunne□□ regnes lovlig under den nye pakt, måtte man først ha vært under den forrige, Mose lov. Og dermed er vi hedninger utelukket, for vi ble ikke lovt noe med Israel verken på Sinai, før Sinai med Abraham, eller under Jesu tjeneste på jord. Jesus visste at han bare var sendt som syndoffer, og siden som konge, for Israels hus:

"Jeg er ikke utsendt til andre enn de fortapte får av Israels hus".□□ (Matt. 15, 24).

I Den nye Pakt er det et annet og meget viktig poeng som framkommer:

"Men dette er den pakt jeg vil opprette med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil gi□□ MIN LOV I DERES SINN og skrive den i DERES HJERTE..."□□ (Jer. 31, 33)

"Min Ånd vil jeg gi inne i dere, og jeg vil gjøre det så at dere følger□□ MINE BUD og HOLDER MINE LOVER og gjør etter dem."□□ (Esek. 36, 27).

Av de to bibelversene ser vi at Israel under Den nye Pakt skulle bli gitt MOSE LOV OG BUD innskrevet i hjerter og sinn, ved Den Hellige Ånd! □□ Det var denne manifestasjon vi ser i Apg. 2 kom på pinsedag i år 32! Israels troende fikk Ånden slik at LOVEN SKULLE SKRIVES I DERES HJERTER. □□ Men da kolliderer dette med Paulus' menighetsåpenbaring i Ef. 2, 15: Mose lov er avskaffet med dens bud og forskrifter! Vi vet at Bibelen ikke er selvmotsigende, så dermed vet vi nå at Ånden på pinsedag ikke var for menigheten...for i menighetens tid er lov og bud avskaffet, likeså åndsåpen og nådegaver etc.

Paulus' lære om at vi hedningefolk i tidene med Israel, var

holdt utestengte fra Israels borgerrett, pakter og løfte med kongeriket, står fast. (Ef. 2, 12).

Dermed ser vi at menigheten – der jøde og hedning er satt likt i troen (Ef. 2, 15, Kol. 3, 11) ikke har noe med de pakter Gud gjorde med Israel, for vi leser at Mose lov med dens bud og forskrifter er avskaffet. ☐ Dette betyr at ved Israels fall i Apg. 28, 27, så ble de fratatt den for☐ prioritet de før hadde hos Gud, og satt ned et hakk til samme status som verden for øvrig, og det er ikke noe 'Jøde først, så greker' i den tiden vi nå har med menigheten.

Menigheten er altså definitivt ikke under Den nye Pakt, og vi fantes aldri – som hedninger – som noe mer enn kun proselytter i de tilfeller der Bibelen nevner oss før Israels fall var et faktum. Romerbrevets tale om at 'også hedninger er Guds folk' var kun som proselytter, og ikke som medarvinger i Kristus.☐

Når så bibeloversettere og komiteer i tidene har titulert evangeliene, Apostelgjerningene og lærebrevene sammen med Åpenbaringsboken under "Det nye Testamente", så er dette grovt misvisende. For vi kan finne bare tre brev i NT som er frie for lære til Israel i Den nye Pakts ramme, nemlig Paulus' brever: Efeserbrevet, Kolosserbrevet og Filemon.

Bare disse skriftene (Filemon har ingen troslære) vitner om en fri nådefrelse, der ingen pakt nevnes mellom verken Gud eller Israel som nasjon, eller Gud og enkeltmennesker. I stedet for en pakt, sier Ef. 1, 9 at Gud☐☐ "*..kunngjorde oss sin viljes hemmelighet,☐☐ etter sitt frie råd,☐☐ som han forut fattet☐☐ hos seg selv.*"

I disse brevene er det åpenbart et nytt frelseshåp, som ikke har noe med Israels lovte kongerike å gjøre: Himmelen der oppe hvor Kristus nå sitter. På gresk☐☐ *epiuranos*,☐☐ som betyr 'Himmelen over alle himler' – et uttrykk for at man må☐☐ faktisk utenfor det skapte univers, og inn i en helt annen dimensjon, der Gud holder hus med Kristus.

FEILGREP SOM LETT BLIR GJORT I MISFORSTÅELSE
AV DEN NYE PAKT GITT ISRAEL

Jeg har skrevet mye om dette i artikler og bøker, men feilgrep som kristenheten har gjort idet den har trodd at Den nye Pakt ble lovt til oss, har produsert grove misforståelser som har endt opp som ren vranglære og løgn i forhold til Bibelens sanne ord og evangelielære.

Selv om de klassiske samfunnene har sine feilgrep hva gjelder lære (som de i misforståelse av Bibelen, har hentet fra Den nye Pakt) – så er det☐☐ *pinsekarismatikken*☐☐ som har gjort de største feilgrepene av trossamfunn som man normalt har regnet blant kristenheten.

Statskirkene i verden, både lutherske og katolske, har sine feilaktige praksiser og lære som vi gjenkjenner fra Den nye Pakt (Jesu og apostlenes lære) vanndåp, bekjennelse av synd, nattverd, tro på at den kristne skal inn i et tusenårsrike på jord, osv. – mens☐☐ *pinsekarismatikken*☐☐ har gått til det ekstreme skritt å regne alle Jesu løfter til sine apostler som om de var gitt til oss, menigheten i den frie nåde. Man

hevder Mark. 16 og mirakler og tegn, man regner Matt. 10, 8 om helbredelse og oppvekking av døde, man hevder Matt. 18, 19 om at alt det to av oss på jorden ber ham om, skal de få av Faderen i himmelen. Man hevder Matt. 21, 22 om at alt det vi ber om med tro i vår bønn, skal vi få. Samme sier Joh. 16, 23- at alt det vi ber Faderen om, det skal han gi oss i Jesu navn.□□

Men alt dette talte Jesus som troslære BARE til 'de fortapte får av Israels hus...".□□ Garantert.□□

Dette er grunnen til at folk som ber under slike bibelvers og ikke forstår hva de leser, heller ikke får alt de ber om. Det er som oftest helt stumt fra himmelen.□□

For menigheten har ikke Israels løfter. □□ Pinsevenner synger "Løftene kan ikke svikte, nei de står evig fast" – og dette er i og for seg sant. Men det er bare løftene gitt Israel det er snakk om. Ikke menigheten! Vi må ikke blande sammen løfter gitt Israel, med løfter gitt menigheten.

Dermed oppstod den læreforvirring som pinsekarismatikken selv har framsatt som en arv helt fra Azusa-Street veknelsen i Los Angeles i årene 1906-1913, og som blir godtgjort å ha blitt brakt til Skandinavia og England ved T.B. Barratt, senere hjulpet av Levi Petrus i Sverige. Barratt sa han fikk 'Åndsdåpen' og tungetalen i et møte i New York da han stoppet□□ inno□□ der under sitt forsøk på å samle penger til bygging av Håkonsborgen□□ i Kristiania.

Dermed skjedde den ulykken, at et budskap ble spredt i Norge og Skandinavia om at det som Gud egentlig bare hadde lovt Israel i Den nye Pakt i Jesu blod, ble overført som om det var lovt 'menigheten' – uten at de forstod at Israel hadde helt segregert behandling av Gud gjennom alle tider.□□

Hedninger var kun proselytter, før Paulus fikk åpenbart det han kaller 'Hemmeligheten' i Ef. 3, 1-9 – om en ny tidshusholdning gitt verden i kjølvannet av Israels store fall, husholdningen med Guds NÅDE fritt, som det var gitt Paulus for oss hedninger direkte. Derfor er det også at bare Paulus blir kalt□□ "…forkynner og apostel og lærer for hedninger."□□ (2.Tim. 1, 11). Bare Paulus fikk åpenbaringen om hemmeligheten i Ef. 3, 1-9.

Nå har vi hedninger siden den tid, vært innsatt i legemet med Kristus som MEDARVINGER i troen, og er ikke lenger satt etter Israel (Ef. 3, 5-6).□□

Kol. 3, 11 er bokstavelig: Kristus er alt og i alle, som tror. Vi er samlet sett, en NY SKAPNING, kalt også 'Ett nytt menneske' i Ef. 2, 15. Mose lov er ikke ved kraft, og ingen overnaturlige nådegaver, inkludert tungetale og profeti og undere, er lovt oss slik det en gang var med Israel under paktens.

Pinsesamfunnene sier:□□ "Se hvilke flotte nye klær keiseren har kledt seg i...se, tegn, under, mirakler, demonutdrivelser, profetier, tungetale, dødes oppvekkelse, åndsdåp, vanddåp, nattverd og Jesu gjenkomst til Israel snart...er det ikke fantastisk! □□ Pinse for alle!"

Men da må jeg si som den lille gutten som ødelegger

keiserens parade, og går like imot folkeopinionen: "Ser dere ikke at keiseren er naken?"

Jesu løfter til det troende Israel med deres apostler var aldri gitt noen utenfor denne segregerte gruppe. Skillegjerdet stod ennå oppe mellom jøde og hedning, av Paulus kalt for 'Fiendskapet' i tiden med Den nye Pakt, altså de fire evangelier, Apostelgjerningene og de brever skrevet i tiden som Apostelgjerningene beskriver, som er alle brev unntatt Efeserbrevet, Kolosserbrevet og Filemon. Bare disse tre brev er brev skrevet til troende UTENFOR paktene.□□

Den nye Pakt forsvant da Israel falt, og vil bli tatt fram igjen i den store trengselstiden da Gud sender Elias for å straffe og tukte Israel tilbake til seg selv som nasjon□ (Matt. 24, 14).

Israel aborterte og saboterte Den nye Pakt tilbudt dem, ved at de gav Paulus deres endelige skjebnesvangre NEI i Apg. 28, 27.□□

Dette må få konsekvenser for vårt bibelsyn! □□

Vi kan ikke late som om keiseren går i 'nye flotte klær', når han faktisk sprader rundt naken! Menigheten har ikke arvet Jesu mirakelløfter, løfter som bare var gitt□
"Israels hus og Judas hus"□□ Jer. 31, 31.

Vi må fokusere på de løfter som er spesielt gitt til oss, menigheten, 'ett nytt menneske' – og du finner Guds direkte ord til oss i Efeserne, Kolosserne og Filemon. Det sistnevnte har ingen troslære, men det viser et eksempel på hvordan en kristen bør opptre – med medfølelse og langmodighet og overbærenhet...slik Paulus gjorde overfor Filemons slave,□□ som rømte unna sin herre og satte ham i forlegenhet (Slaveri var den gang under romersk lovgivning og akseptert av de fleste kulturer).

TROSSAMFUNNENES OPPFATNING OM APOSTELGJERNINGENE

Jeg har alt nevnt litt på Pinsebevegelsens læremessige oppfatning og dennes oppstart med 'vekkelsen' i Azusa Street i Los Angeles 1906-1913 og hvordan dette nye 'læreverk' ble importert til oss ved T.B. Barratt, og Levi Petrus (til Sverige).

Og jeg har vist til hvordan kristenheten IKKE kan opptre bibelsk og sannferdig når de fleste trossamfunn hevder at Den nye Pakt er for oss i dag. Den ble bare tilbudt Israel i sin tid, før de ble regnet frafalne som nasjon.

Pinsebevegelsen samt klassiske samfunn som var før denne, - metodistene, baptistene, og selvsagt lutheranerne, har hatt og har fremdeles tiden for oppstart av menigheten ved tiden for Jesu oppstandelse påsken år 28, eller fra og med pinsedagen etter den samme påsken, beskrevet i Apg. 2 da Gud sendte Den Hellige Ånd over den apostoliske messianske gruppen troende samlet på 'Øvre Salen' i Jerusalem.

I nyere tider – fra omkring tidlig 1900-tallet – begynte en gruppe troende i England og likeså i USA å holde Apg. 9 med Paulus' omvendelse og kall som oppstarten for menigheten, og

ikke da Jesus ble oppreist fra de døde, eller ved Helligåndens komme i Apg. 2.

Av trossamfunn som ikke holder seg til Apg. 2 slik pinsekarismatikerne gjør ☐☐ som tiden for menighetens oppstart, er det vel disse som er i flertall nå (i den engelsktalende verden kalles retningen for 'Mid-Acts Believers').☐☐

I Norge var det jo Oskar Edin Indergaard som holdt fram dette bibelsynet. For en god del år siden samarbeidet jeg faktisk med ham og stod sammen med ham i dette. Jeg leste mye av de bøker han hadde gitt ut om emnet, og fant den gang at det var troverdig. Det er en rekke troende i Norge i dag som holder fast på☐☐ Indergaards læresyn. Selv pastorer og ledere i pinsebevegelsen/karismatikken og andre frie trossamfunn har begynt å ta hans læresyn til sitt bryst. Kanskje ikke i noen full konsekvens, men det☐☐ *tas hensyn til i forhold til forkynnelse*☐☐ og praksis i en rekke kristne miljøer.☐☐

Det er flere varianter av 'Mid-Acts' læresynet. De fleste holder for at alle mirakeltegn og nådegaver er opphørt, men et☐☐ *mindretall*☐☐ holder for at nådegaver og mirakler ennå holdes gyldig fra Guds side, og av disse var blant andre Indergaard.

Det finnes mange Youtube videoer, fra særlig amerikanske forkynnere av 'Mid-Acts' synet på nettet. Dette er etter mitt syn fine ordentlige troende kristne forkynnere. Men de avviker noe fra riktig lærebeskrivelse av hva gjelder menighetens oppstart og virke i forhold til Bibelen. Men jeg ville ikke kalle disse for falsklærere. De lærer riktig for det meste, men mangler de siste 10% av læresammenhengen for at regnestykket skal gå opp.

Så har man i nyere tid, nesten parallelt med at 'Mid-Acts' synet oppsto, også fått et noe☐☐ *utvidet bibelsyn*, nemlig 'Acts-28' synet: Menigheten begynte ikke før etter at Apostelgjerningene ble lukket, da Paulus var i Rom. Dette er det bibelsyn som undertegnede står for i dag.☐☐

Den som først gjorde dette synet offentlig kjent var den engelske teolog og språkforsker (gresk) ved Oxford Universitetet, Dr. E. W. Bullinger. Siden fulgt av Charles Welch, Stuart Allen, og andre. Acts-28 har spredning omtrent i hele verden nå, side-om-side med 'Mid-Acts' gruppene. ☐☐☐☐ **OBS:**

Korrigert den 4.juli, 2023: Bullinger☐☐ var ikke ved Oxford, men ved King's College, London. Han ble gitt en☐☐ doktor-grad av Erkebiskopen av Canterbury – «Doctor of Divinity» for sitt arbeid i gresk bibelsk språk.☐☐

En dag fikk jeg se, og la spesielt merke til, at Paulus faktisk refereres i Apg. 28, 31 som en som☐☐ *ennå*☐☐ forkynte Guds kongerike til Israel, og ikke den frie nåden!

Guds kongerike, kalt av oss for Tusenårsriket,☐☐ avgrensers Apostelgjerningenes agenda både på første-siden og på

avslutnings-siden![]

Da er[] *all lære*[] mellom disse to ytterpunkter den samme lære. Fordi at Gud ikke kan ha gående en motsigende lære, der begge skulle være Guds sannheter for den troende. Det må[] *enten*[] være Guds kongerike her nede som frelseshåp,[] *eller*[] himmelen der oppe. Det er umulig at disse to frelseshåpene kunne løpe samtidig som læresannhet.

Dette kan ikke bli klarere, men forteller oss at menigheten IKKE finnes overhodet i hele Apostelgjerningenes bok.[] Og heller ikke i de fire evangelier[] eller de brever som er skrevet i apostelgjernings-tiden 28-62.[] Alt handler om Israel og hvordan jødene i en nedad-spiral tilslutt havner i kjelleren...etter å ha takket nei til Jesus og Guds kongerike til siste bitre slutt.

KAPITTEL[] 8

KOLOSSERBREVET OMTALT OG FORKLART – HIMMELEN DER OPPE ER FRELSESHÅPET TIL MENIGHETEN

(Opprinnelig skrevet som en artikkel, men gis med her som en bonus)

Kolosserne 1

Kolosserbrevet ble skrevet omtrent samtidig som Efeserbrevet omkring år 62-63 e. Kr.

I disse brevene får vi[] *hele troslæren*[] som menigheten i vår tid er bygget på.[]

Det er læren i disse brevene – og her skal vi se på første kapittel i Kolosserne – som Paulus og hans medarbeidere førte i skrift og tale, mange år før man kunne kjøpe og lese de fire evangelier, Matteus, Markus, Lukas og Johannes. Matteus ble gitt ut i år 80, Markus i 82-83, Lukas strides det om – men en mener at år 62 kunne være det tidligste, men år 73 (etter Israels ødeleggelse) som mer sannsynlig. Og Johannes omkring 90-92. [] BILDE:[] *Lille Asia slik det var på Paulus sin tid, engelsk tekst, men håper det går bra.*

I vår tid er dette Tyrkia.

Da Paulus således forkynte og grunnfestet dette såkalte[] *frie nådeevangeliet*[] – så hadde altså ingen lest om Jesus liv og virke her på jord, og heller ikke om de tolv apostlers virke. Ingen kjente til 'Misjonsbefalingen' i Matt. 28! Vel, unntatt de av de tolv som ennå var i live. Lukas, som skrev Apostelgjerningene, har nok gitt Paulus en god del muntlig info vedrørende Jesu liv og gjerning, om hva han sa og gjorde - det er jo helt logisk. Men så vidt man

vet så fantes ingen skriftlig historikk før de fire evangelier.

Paulus sin lære var dominerende, ja *bortimot enerådende* i hele tiden fra omkring år 62-63 og til hans død. Enkelte teologer/historikere har prøvd å tidfeste denne til omkring år 66-67 – og katolske legender vil ha det til at Paulus antakelig ble henrettet i Rom og ikke døde en naturlig død. Men det finnes ingen Bibel beviser/dokumenter som har noe om Paulus sin bortgang.

Det ble jo, som historien jo beviser, de såkalte kirkefedrene, siden fulgt opp av den katolske kirken, som begynte å bruke de *fire evangeliene* som basis for mye av deres troslære. Kirkefedrene førte en helt utrolig lovisk lære basert på gjerninger for å oppnå frelse – ganske fjernt fra Paulus sitt nådebudskap. De overså det faktum at de fire evangelier kun var bibel-historikk og aldri noen tiltenkt troslære ment for menigheten. De fire taler bare om Israels anliggende og Guds oppgjør med denne ulydige nasjon idet de nektet å ta imot Jesus Messias, og dermed forårsaket å bli ødelagt av Guds hærer, Romerne (ref. Matt. 22, 7). De ble knust og spredt i verden i år 70 e. Kr.

Jeg ønsker bare å gi en liten bakgrunn, slik at vi forstår at det er Efeserbrevet og Kolosserbrevet som er menighetens troslære, og overhodet ingenting fra de fire evangelier.

Eller fra Apostelgjerningene.

Kolosserne 1 er meget klargjørende, og det er slik formulert at vi ser at intet er bygget på Mose lov eller noen form for jødiske forskrifter, eller Den nye Pakt. Det har en helt fri frelses-struktur, og vi hedninger kan ta imot denne *frelse ved tro* uten å utføre visse pålagte rituelle lovgjerninger og annet.

Vers 1-5 hører naturlig sammen:

«Paulus, ved Guds vilje Kristi Jesu apostel, og vår bror Timoteus – 2: til de hellige og troende brødre i Kristus i Kolossæ: Nåde være med dere og fred fra Gud, vår Far! 3: Vi takker alltid Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, når vi ber for dere. 4: For vi har hørt om deres tro på Kristus Jesus og om den kjærlighet dere har til alle de hellige, 5: på grunn av det håp som ligger ferdig for dere i himmelen. Dette håp har dere alt hørt om gjennom sannhetens ord, evangeliet.»

Både i Efeserne og i Kolosserne finner vi et spesielt uttrykk som *ikke* finnes brukt i andre NT skriv. Og det er uttrykket *'himmelen'* – basert på det greske ord *epiuranios*. Som betyr 'Himmelen over himlene' – og henspiller på der nå Kristus er ved sin Faders, Gud den Allmektiges høyre hånd. Vers 5, *..ferdig for dere i himmelen...* er i Strong's leksikon (engelsk) på *en ouranois* (norsk: *i himmelen*). Hos Strong er ref. nr. 1722 for *en*, og ref. 3772 for *ouranios*. Men når vi finner ordet *himmelen* eller *himlene* stående alene, er det *epiouranios*, som betyr himmelen over himlene. Men det er den samme himmel, der hvor nå Kristus er hos sin Far.

Gresk er komplisert.

Ikke i noen av de fire evangelier finnes dette uttrykket. Der nevnes eksempelvis bare uttrykket 'Himlens rike' eller 'Guds rike' (engelsk: Kingdom of God) – som ikke betyr himmelen der oppe hos Gud, men *det jordiske lovte tusenårige kongeriket i Israel.* Det er dette jordiske kongerike som er Israels framtidige frelseshåp (Dan. 2, 44; Åp. 20, 4; Apg. 1, 6).

Men menighetens frelseshåp i hht. Paulus sitt frie nådeevangelium er himmelen over himlene, der oppe hos Kristus.

Versene 1-5 ovenfor åpner jo med en omtale av apostelens takkebønner for den virksomhet man har hørt om hva gjelder menigheten i Kolossæ – og roser dem og oppmuntrer dem for at de har slik tro og kjærlighet *til alle de hellige.* Legg merke til at Paulus her påpeker at drivkraften bak, ikke minst er på grunn av det HÅP som besjeler kolosserne, håpet om den frelsen som allerede venter på dem der oppe i himmelen – og som de fikk høre gjennom Paulus sin forkynnelse, åpenbaringen av det *frie nådeevangeliet.*

Uttrykket *'alle de hellige'* – avklarer en inn sneket misforståelse i kristenheten, som selv om denne ikke blir bevisst framholdt som noen konkret lære, kan forlede troende til å tenke at de selv er en slags 'annen-klasses' troende.

Ikke minst Den katolske Kirken gjennom historien, har underbygget denne misforståelsen ved sin bruk av rituelle effekter: Lange side prestekjortler, høye huer (hatter), septre med kors, røkelse, kirkebygninger som ruver til værs, utnevnelse av visse avdøde troende som opphøyde helgener, og selve liturgien – der en finner presten stående innfor altertavlen for å illustrere at han står innfor Guds åsyn, på vegne av menighets-forsamlingen og dermed fremstår som mellom-mann for de troende. Dessverre maktet jo ikke Luther å reformere vekk dette *opprinnelige katolske vesen*, og derfor har lutherdommen slitt og slept på den samme type 'Hellighets stempel' som pavekirken.

Slik er det jo man finner det jødiske presteskapet i Bibelen, der de jo var utvalgt av Gud (yppersteprestene) til å komme inn i Det aller Helligste på årlig basis. Man har kopiert dette i en ytre form, uten å tenke igjennom effekten dette har gitt utad i kristenheten.

Det har forledet den jevne troende (men ikke i alle trossamfunn) at prester og menighetsledere, pastorer og andre – ja, de er *virkelig hellige menn.*

Man har kanskje uten og bestemt å ha villet det, bidratt til å skape et 'Dem' og et 'Oss' i dette bildet. Overdriver jeg nå? Neppes, ikke hvis du tar litt tid til å ransake og tenke deg om i denne saken.

Jeg husker en pussig hendelse for mange år siden som sier litt om dette. Da var jeg en ganske fersk kristen troende ungdom. Og et av de mange bibelbegrepene som en husker godt var da ikke minst hva Jesus lærte om sine motstandere, fariseerne. Han stemplet dem jo på forskjellige vis.

Spesielt berørte hendelsen meg hva gjelder det Jesus sa om fariseernes æresyke: *«Dere som søker etter de øverste setene ved gjestebudene, dere som kler dere i side kapper og søker å bli hilst og gjort ære på av folk på torvene, vé dere, kalkede graver som folk går omkring på - utvendig fagre å se til, men innvendig fulle av dødning ben og all urenhet.... osv.»* Så en dag, da jeg tilfeldigvis befant meg på torvet i min hjemby, så kom domprosten (en velkjent og respektert mann i byen) gående over torvet, bare noen få meter foran meg. Han hadde så vidt jeg kan huske en sort støvfrakk utenpå som var sid, og jeg skimtet noe av den karakteristiske presteskjorten under jakken hans. Og folk hilste ærbødig på ham og bukket, og han bukket tilbake og smilte mens han gikk videre. Da husker jeg at jeg måtte innrømme for meg selv, ja – Jesus traff virkelig blink med sine fariseer-advarsler!

Javel, litt naivt av meg – men husk jeg var jo ny på veien og ikke ennå så veldig inni Bibelen. Denne presten skal ha til sitt forsvar, at *«han jo trodde på Jesus»*. Men det gjorde jo ikke fariseerne. Men allikevel: Dette illustrerte i allfall for meg nettopp dette *«misforståtte begrepet om 'Hellighet'»*. Der man uheldigvis har tenkt at visse troende sitter 'høyere opp' i rang og anseelse enn bare en 'vanlig kristen'.

Men dermed finner vi så Paulus sine skriv, særlig Efeserne og Kolosserne, der ALLE troende kristne er HELLIGE – altså på lik basis innfor Gud. Og dette er den bibelsannhet som gjelder i hele tiden der nådeevangeliet etter Paulus er det eneste gyldige læregrunnlag for troen. Alle troende kristne er faktisk *«hellige innfor Gud – altså hundre prosent godtatt av Gud og å betrakte som hundre prosent rettferdige og frelst, og uten noen form for synd som den troende skulle bli lastet for!»*

Begrepet om 'Hellighet' er betegnelse for å ha blitt *«tatt til side»* av Gud, innviet til Gud, ivaretatt av Gud og har Gud som sin virkelige Far. Og når et menneske kommer til tro på Jesus Kristus i hht. Paulus sitt frie nådeevangelium, da er man blitt *«helliget av Gud og Kristus»* med øyeblikkelig virkning.

På den annen side, jeg vil jo ikke at dette så skal snus på hodet og gjøre at kristne ledere skal 'jekkes ned et hakk' – langt ifra. Jeg bare taler om en *«likhet innfor Gud»* i troen. En helt annen sak er jo at man må jo ha ledere i kristen virksomhet, troende som holder flokken sammen og gjør at det blir et fint samspill i å fremme nådeevangeliet. Dette må man ikke glemme!

Versene 6-12 *«hører sammen»*:

«For også til dere er evangeliet kommet, som det er i hele verden, og det bærer frukt og det vokser. Slik er det også hos dere, helt fra den dag dere fikk høre det og lære å kjenne Guds nåde i sannhet. 7: Slik har dere også fått lære det av vår kjære medtjener Epafros, som er en trofast Kristi tjener for dere. 8: Han har også fortalt oss om deres

kjærlighet i Ånden. 9: Derfor har vi heller ikke holdt opp med å be for dere, like fra den dag da vi fikk høre om det. Vi ber om at dere må fylles med kunnskap om Guds vilje i all åndelig visdom og forstand, 10: så dere kan vandre verdig for Herren, til behag for Ham i alle ting, ved at dere bærer frukt og vokser i all god gjerning gjennom kunnskapen om Gud, 11: og□□ blir styrket med all kraft etter hans herlighets makt, så dere kan ha all utholdenhet og tålmodighet. □□ 12: Med glede kan dere da takke Faderen, som gjorde dere skikket til å få del i de helliges arv i lyset.»

Paulus henviser her til at det frie nådeevangeliet både kom til kolosserne, men ikke minst i HELE VERDEN – det vil si,□□ den tids siviliserte verden□□ som i hovedsak var Romerriket. Vit at evangeliet ikke kom til oss oppe i Norden, før omkring år 997, da det er funnet skrifter på Island som bekrefter dette. Det var evangeliet slik man da hadde det innen katolisismen, vel og merke. Så uttrykket 'Hele verden' er nok hovedsakelig det som var Romerriket. Paulus snakker ikke om 'De fire Evangelier' – Matteus, Markus, Lukas og Johannes. Nei, det er bare□□ ett bestemt evangelium□□ som gjaldt og som ble forkynt og lært om: Det frie nådeevangelium etter den åpenbaring Gud gav Paulus, et budskap som før hadde vært skjult i Gud i alle tider, men ble gitt til Paulus like etter frigivelsen innfor Nero i 62-63 e. Kr.

I Apg. 28, 28 profeterte Paulus at evangeliet skulle bli mottatt i hedning verdenen, i□□ motsetning□□ til det som var tilfelle med jødene og Israel, som forkastet Kristus. Så Paulus dominerte i den tidlige kristenheten ved forkynnelsen av det frie nådeevangeliet slik det framstilles i Efeserne/Kolosserne, mange år før de historiske nedtegnelsene til Matteus, Markus, Lukas og Johannes var blitt utgitt og gjort tilgjengelige for allmuen, slik jeg alt har påpekt ovenfor.

Men i vår tid har det lenge vært slik at det har vært de fire evangelier som blir brukt som preken-underlag i trossamfunnenes møter. Paulus og hans brever brukes vel mest som grunnlag i bibeltimer og ikke nødvendigvis åpne møter. Men her er det store variasjoner i bruken av Bibelen. Mitt poeng er: Man skal IKKE I DET HELE TATT bruke historiske skriv slik som eksempelvis de fire evangelier, som underlag for prekener om frelse ved tro på Kristus. Man skal bruke Paulus sin troslære, og den finnes bare i Efeserne og Kolosserne.

Dette er en skjevhet som burde opphøre. Vi må legge topp-prioritet på Paulus sitt nådeevangelium, som jo var opphavet til tidshusholdningen med menigheten, der evangeliet er til hele verden fritt (Ef. 3, 1-9).□□

Men budskapet om Kongeriket til Israel var det som fylte de tolv apostlers virke, og basert på de fire evangelier, ut fra hva Jesus hadde lært de tolv om. Paulus sitt nådeevangelium kom til omkring 62-63 e. Kr. –□□ etter at Apostelgjerningene var lukket.

Paulus sendte Epafras til å følge opp undervisningen i Kolosser-menigheten slik han skrev. *«Slik har dere også FÅTT LÆRE **DET**,»* skrev Paulus. Meget konkret og i bestemt en-talls form. Bare ETT ENESTE EVANGELIUM var gyldig tros-lære, nemlig det frie nådeevangelium som finnes i Efeserbrevet og Kolosserbrevet. Paulus refererer ALDRI noen gang til de fire evangelier – ganske enkelt fordi de ennå ikke var skrevet. Men *«om»* de hadde vært skrevet, så ville Paulus påpekt at disse ikke var noen troslære til menigheten. Historikk og troslære er ikke det samme. Jeg snakker ikke om dette at man i mange kristne sammenhenger fletter inn noe bibelhistorikk fra de fire evangelier og slikt, men dette at predikanter taler om frelse ved tro på Jesus, og *«nesten eksklusivt kommer med sitater fra de fire evangelier,»* og ikke vet at det er himmelvid forskjell på hva de tolv lærte og hva Paulus lærte, etter at Israel var falt i år 62-63.

Når så Paulus kommer inn på forbønn for kolosser-menigheten, så finner vi intet om han eventuelt *«ber om at alle syke må bli mirakuløst helbredet, at alle må bli døpt i Ånden og tale i tunger og profetier, og lignende...nei, han ber om at de MÅ BLI STYRKET i deres **kunnskap** med all åndelig visdom og forstand...og får vokse i all god gjerning i kunnskapen om Gud. Og – legger han til – bli styrket med tålmodighet og utholdenhet.*

Nådegaver og mirakler hørte bare den forkynnelsen til som var til Israel om Kongeriket, *«i tiden med Apostelgjerningene, men opphørte helt og holdent da Israel falt ifra Gud mens Paulus var i Rom i årene 60-63.»* Slik forkynnelse ble stoppet, og i stedet kom Paulus med det frie nådeevangeliet, og som intet har å gjøre med det som ble forkynt i aposteltiden.

Vers 12 følger opp dette med at de troende er frelst og er blitt helliget for Herren ved troen, og som *«gjorde dem skikket til å få del i DE HELLIGES ARVELODD I LYSET.* (Som her er den himmel-frelsen som menigheten har som håp).

Versene 13 – 20 hører naturlig sammen:

*«Han er den som fridde oss ut av mørkets makt og satte oss over i sin elskede Sønnns rike. 14: I ham har vi forløsningen, syndenes forlatelse. 15: Han er et bilde av den usynlige Gud, den førstefødte framfor enhver skapning. 16: For i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden,, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter. Alt er skapt ved ham og til ham. *«»* 17: Han er før alle ting, og alt består ved ham. *«»»* 18: Og han er hodet for legemet, som er menigheten. Han er opphavet, den førstefødte av de døde, for at han i alt skal være den fremste. 19: For det var Guds vilje å la hele sin fylde ta bolig i ham, 20: og ved ham forlike alle ting med seg selv da han gjorde fred ved blodet på hans kors, - ved ham, enten det er de som er på jorden, eller de som er i himlene.»*

I disse syv versene maktet Paulus å fortelle et epos – en

gigantisk maktfull inngripen utført av Gud, til frelse for enhver som tror Kristus. Alle de troende er allerede ved troen satt over i Guds Sønnens rike, det som altså er i himlene over himlene (gresk: *Epiuranos*). Vi HAR ALLEREDE fått syndenes forlatelse. Du slipper å komme innfor presten eller pastoren og bekjenne ukentlig eller månedlig, for å forbli en frelst troende kristen. Vi er frelst i fortid, nåtid og all framtid. Ved Jesu død på korset har alle troende fått alle deres synder forlatt og strøket ut. De finnes ikke lenger!

I versene 15-20 beskriver Paulus for oss hvilken *opphøyd makt og autoritet og skaperkraft Jesus Kristus har*. Og legger også til, at Kristus VAR FØR ALLE TING – altså han er ikke skapt, men hadde et *evigvarende alltid-eksisterende liv* i det himmelske FØR han kom ned til jorden i et menneskes skikkelse født av jomfru Maria.

Nå er Jesus Hodet for legemet, som er menigheten. Og han er jo sitt legemes frelser sier Paulus et annet sted.

Og i vers 20 leste vi at det var *på korset* at Gud i Kristus forsonet seg med og frelste den troende. Jesus betalte dyrt for at vi skulle gå helt fri.

Nå venter vi troende på selve slutfrelsen, den som Paulus kaller for *'Forløsningens dag'* i Ef. 4, 30. Dagen da menigheten tas inn i himmelen.

Så kjære leser og troende, vi tenker ikke lenger på Jesus som den plagete forfulgte og tilslutt korsfestede mannen vi ser oppteget i de fire evangelier. Nei, vi er slike som har fått levert oss Paulus sitt nådeevangelium, det frie internasjonale evangelium, og en *Jesus som nå ikke lenger blir plaget og pint* for oss menneskers skyld, men en som er i det himmelske og i en uovertruffen maktposisjon og opphøyd Herre og Mester ved sin Fars side – en som holder hele universet oppe og styrer alle ting, og har alle makter og herrevelder underlagt seg.

Vi har en overmektig kraftfull Herre, og ikke en liten stakkar som trygler mennesker om sympati. Det er *Paulus sin Jesus* vi er blitt introdusert for, en som Paulus fikk se og høre fra i det himmelske og ikke på jorden. Paulus remser ikke opp Jesu jordiske liv og alle helbredelsene han utførte, nei, han peker hen til en *mektig universets Herre og sjef*. Han skal *dømme verden* og styre den med sin jernstav, sa profetene. Dette skal skje når han gjenoppretter Israel tilbake til seg, og de alle blir hans lydige tjenere. Det vil skje etter at en stor trengselstid har herjet i Israel i 7 år, slik en kan lese i Åpenbaringen. Dette skjer etter at menigheten er tatt opp til Gud.

Versene 21 – 23 hører sammen:

«Også dere, som før var fremmede og fiender av sinnelag, i deres onde gjerninger, 22: har Gud nå forlikt med seg selv ved hans kjøds legeme ved døden, for å stille dere fram hellige og ulastelige og ustraffelige for sitt åsyn, 23: om dere bare blir ved i troen, grunnfestet og faste, og ikke lar dere rokke fra det håp som evangeliet gir. Og

evangeliet har dere hørt, det er blitt forkynt for hver skapning under himmelen, og for det er jeg, Paulus, blitt tjener.»

Legg nå merke til at Paulus igjen pukker på **frelsens fakta** – at Gud altså VIRKELIG HAR FORLIKT med seg selv (ved troen) slike som kolosserne, som Paulus betegnet som fremmede og fiender av sinnelag i sine onde gjerninger. Og det er typisk for Paulus at han gjentar og gjentar og atter igjen pukker på frelsens erke-sannheter. Og slik understreker viktigheten av å vite om dette og dermed også forstå at vi må også være vedholdende i troen. Vi er for alltid frelst dersom vi for alltid holder fast ved troen!

Jesu død på korset tilregnes oss, slik at vi anses som helt skyldfrie og ulastelige og ustraffelige. Dette fordi vi tror på det frie nådeevangeliet som ble åpenbart og betrodd Paulus for oss, og som han deretter sørget for å få kunngjort i hele verden – for hver skapning under himmelen, slik han skrev det.

Og – igjen minner jeg da leseren på – at Paulus snakker ikke om et hvilket som helst evangelium, men bare det som han fikk åpenbart ut fra at det tidligere hadde vært en hemmelighet i Gud. Intet av dette nådeevangeliet finner vi nevnt i noen av de fire evangelier. Paulus forkynte ut fra sitt ene evangelium den frie nådefrelsen flere år før noen kunne lese Matteus, Markus, Lukas og Johannes sine evangelier – som ikke egentlig er 'evangelier', men bare historiske skrifter. De er ubrukelige som troslære for menigheten, ja – jeg gjentar og gjentar jeg også, og har Paulus som læreforbilde i så måte!

Særlig vers 23 gir oss fast bevis på at det jeg sa om Paulus, som en som dominerte kristenheten allerede før de fire evangelier var kommet ut – det er virkelig sant og ingen overdrivelse.

Det gjør ikke de tolv apostler mindreverdige eller ubetydelige. Nei, det bare viser at de tolv IKKE drev forkynnelse av Paulus sitt åpenbarte frie nådeevangelium; de forkynte bare evangeliet om det jordiske tusenårige Guds Kongerike i Israel der Jesus skal være deres konge.

Denne virksomheten ble stoppet av Gud idet Israel falt ifra som Guds nasjon, og ble satt ned til og bare være én blant alle andre nasjoner, slik Paulus påpeker i Ef. 2, 14-15.

Versene 24 – 29 utgjør avslutningen av kapittel 1:

«Nå gleder jeg meg over mine lidelser for dere. Det som ennå mangler i Kristus-lidelser, det utfyller jeg på mitt eget kjød, for hans legeme, som er menigheten. 25: For den er jeg blitt en tjener i kraft av det forvalteroppdrag Gud har gitt meg for dere: å fullføre Guds ord. 26: Denne hemmelighet har vært skjult fra evighet av og gjennom alle slekter, nå er den blitt åpenbart for hans hellige. 27: For dem ville Gud kunngjøre hvor rik på herlighet denne hemmelighet er blant hedningefolkene, det er Kristus i dere, håpet om herlighet. 28: Og ham forkynner vi, idet vi formaner hvert menneske og lærer hvert menneske med all visdom, for å framstille hvert

menneske fullkomment i Kristus. 29: For dette er det jeg arbeider, idet jeg strider i hans makt som virker i meg med kraft.»

Når man leser Kolosserbrevet, så kunne man få den følelsen at om man slo av lyset i rommet jeg sitter, så ville versene i brevet fortsette å lyse mot meg av seg selv.

Det er en slik kraft og klarhet over disse ordene, og nådefrelsen og himmel-håpet lyser klart imot oss fra Bibelens sider.

Paulus mente ikke å skryte av at han led i tjenesten. Han bruker dette slik at det skal framgå for kolosserne at de ikke må gå der og bare synes synd på den lidende Paulus. Han ønsket ikke at de skulle tynges ned av at apostelen led. Med andre ord, Paulus ofret seg helt i tjenesten for Kristus. Paulus ble ikke noe offerlam for verdens synd, slik Jesus ble, men han lot seg allikevel lide igjennom vonde prøvelser – ikke for sin egen del, men for Kristi legemes, menighetens, skyld.

Paulus poengterer også at det var ham gitt av Gud å være den apostel som fullførte/og avsluttet det skrevne Guds Ord. Etter Paulus sine skrifter finnes det heller ingen læreskrifter som eventuelt fortsetter Bibelens kanon. Det er Paulus som er den ende-gyldige kristendoms lærer og apostel, håndplukket av Gud og Kristus, og derfor skal *alle troende kristne ha Paulus som sitt forbilde* og bibellærer. De som forkynner og underviser i Bibelen i menighetene skal gjøre det ut ifra hva Paulus har nedskrevet i Efeserne og Kolosserne.

Versene 26-27 gir oss å vite om 'hemmeligheten' – dette med menighetens tidshusholdning som hadde vært skjult i Gud i alle tidligere tider, men var nå blitt åpenbart for de hellige ved Paulus sin tjeneste. Dette korresponderer helt med Ef. 3, 1-9 der 'hemmeligheten' omtales på samme måten.

Det er viktig å forstå at denne *hemmeligheten*, med et nytt fritt internasjonalt nådeevangelium for hele verden, **IKKE FINNES ÅPENBART I TIDEN FØR EFESERNE/KOLOSSERNE**. Det er bare i disse lærebrev vi finner dette. Det var skjult altså, i tidene før 62-63 e. Kr. da Paulus befant seg i Rom.

Med åpenbaringen av 'hemmeligheten' begynte endelig menighetens tidshusholdning.

Paulus gjør et stort poeng av at dette nye evangeliet var blitt så *«...rik på herlighet blant HEDNINGEFOLKENE, det er Kristus i dere (hedninger), håpet om herlighet.*

Dette bekrefter at vårt nådeevangelium er et internasjonalt evangelium, og det skal kunngjøres i hele verden.

Men det evangelium som ble forkynt før dette, slik vi leser i Apostelgjerningene, det var bare tilbudet til Israels nasjon om å få det jordiske kongeriket der Jesus skal være kongen på Sion. Dette var bare et *privat nasjonalt evangelium* myntet kun på Israel. Som Peter sa til hedningene samlet i Kornelius' hus i Apg. 10, 36: *«Det ord som han SENDTE TIL ISRAELS BARN, da han i evangeliet forkynnte fred ved Jesus Kristus...»*

De tolv apostler forkynte ikke nådeevangeliet, de forkynte *det ord som Gud hadde sendt til ISRAELS BARN.* Evangeliet om et nytt messiansk kongerike i Israel. Dette var en så segregert tjeneste og forkynnelse, at Peter måtte overtales av Herren ved et sterkt åpenbaringssyn, for å få Peter til å gå til en hednings hus og tale! (Apg. 10 ff.). Peter visste at Jesus bare hadde sendt dem på oppdrag innen Israels landegrenser, og aldri ut i verden til noen av hedningenasjonene.

Kolosserbrevet stadfester for oss at dette var en tjeneste som BARE VAR BETRODD PAULUS. Dette fordi at Gud behaget å komme til oss med et nytt evangelium: *Det internasjonale frie nådeevangeliet.*

For *dette* evangelium er det jeg arbeider, sa Paulus (vers 29).

KAPITTEL 2

Etter hvert har det blitt mer og mer tydelig for undertegnede at den gang Paulus kom på banen med en helt ny fersk evangelie-åpenbaring, så ble han møtt med motstand. Du husker vel kanskje fra Kol. 1, at vi leste Paulus' egne ord om sine *lidelser for evangeliets skyld?*

Og her i brevets andre kapittel vil vi lese om hans advarsler til kolosserne, for det var folk og visse krefter der ute som ville forsøke å føre troende på avveie.

Litt ut i kapittel 2 så finner vi etter hvert ut at det nok var judaistene, de som sverget til Moseloven, enda de ikke selv maktet å overholde loven; som drev sitt spill for å få folk vekk fra troen på Jesus.

Derfor gjennomgår Paulus atter en ny runde med å forklare for dem frelsens anliggender og Jesu storhet. Samt at apostelen lå i en pågående kamp imot disse folkene som ville rive menigheten i stykker.

Versene 1-4 hører sammen:

«For jeg vil at dere skal vite hvor stor strid jeg har for dere og for dem i Laodikea og alle de andre som ikke selv har sett mitt ansikt, 2: at deres hjerter må bli trøstet, så de kan knyttes sammen i kjærlighet, og nå fram til hele rikdommen av den fullvisse innsikt, til kunnskap om Guds hemmelighet, som er Kristus. 3: I ham er alle visdommens og kunnskapens skatter skjult til stede. 4: Dette sier jeg for at ingen skal bedra dere med lokkende tale.»

Paulus ventet med å bringe opp et 'negativt emne' på banen, til *etter* først å ha forklart dem i kapittel 1 om det nye nådeevangeliet som var åpenbart for apostelen. Og om hva dette innebar i frelsestroen.

Han legger ikke skjul på at forkynnelsen av dette nye åpenbarte frie nådeevangelium har skaffet ham nye fiender og motstandere av troen på Jesus.

Han nevner *'kunnskap om Guds hemmelighet, som er Kristus'* – som er apostelens betegnelse for den hemmelighet Gud nettopp hadde åpenbart for ham, at nå gjaldt evangeliet

ikke lenger for et jordisk kongerike i Israel, men frelsen som ble lovt var blitt den *himmelske frelse* for alle troende (gresk, *epiuranos*) en frelse der håpet er himmelen over himlene.

I tiden før nådeevangeliet ble åpenbart, altså tiden før 62-63 e. Kr. da Paulus var i Rom, så forkynte jo Paulus bare kongeriket for Israel, til jøder og proselytter. Men etter at Israel falt fra Gud i Apg. 28, 25-28, så kom da Herren til Paulus i åpenbaringsform og lot ham lære om dette nye frie *internasjonale evangelium* til alle folk på jord, der jødene ikke lenger hadde første-prioritet. Kongeriket i Israel var blitt skjøvet til siden og utsatt til en fjern framtid.

Advarselen om *ikke å la seg bedra ved lokkende tale* fra motstanderne av dette nye evangelium, illustrerer at Paulus var fullt klar over hva som foregikk. Han var i konstant kamp mot disse vranglærerne. Han tydeliggjør også at han hadde byrde ikke bare for kolosserne men også menigheten i Laodikea og andre.

Versene 5 – 10 hører sammen:

«For selv om jeg er borte fra dere i legemet, er jeg likevel hos dere i ånden. Med glede ser jeg deres gode orden og deres faste grunn i troen på Kristus. 6: Likesom dere altså tok imot Kristus Jesus som Herre, så vandre i ham, 7: rotfestet og oppbygget i ham, grunnfestet i troen slik dere har lært, rike på takk. 8: Se til at ingen får fanget dere med visdomslære og tomt bedrag, etter menneskers tradisjoner, etter verdens barnelærdom, og ikke etter Kristus. 9: For i ham bor hele guddommens fylde legemlig. 10: Og i ham er dere blitt fylt, han som er hodet for enhver makt og myndighet.»

Da Paulus skrev både Efeserbrevet og like etter Kolosserbrevet, satt han i fengsel i Rom. Epafras ble da bindeleddet mellom apostelen og Kolosser-menigheten. Han leverte brevet til menighetens lederskap og fikk det lest opp. Det ble også sendt rundt til andre forsamlinger, blant annet den i Laodikea.

Vi skal nå stoppe litt opp og dvele ved vers 8, - som nevner at falsklærerne var slike som holdt fram *visdomslære og tomt bedrag etter menneskers tradisjoner, etter verdens barnelærdom, og ikke etter Kristus.*

Med andre ord: De talte om andre former for frelse enn den kristne troen, alternativt *visse ting* som skulle legges til deres tro, men som ikke hadde et kristent grunnlag men bare tradisjoner blant menneskeheten. Visse ting som nevnes av Paulus her, kunne antyde at det var faktisk *kristne vranglærere*, altså slike som kanskje hadde kommet inn i troen riktig, men hadde begynt å plusse på visse ting (slik som *engledyrkelse, ydmyk oppførsel, skryting av å ha sett syner/visjoner og dermed ble oppblåst* v. 18). Det blir holdt for sant blant bibel-lærde teologer og historikere, at det etter all sannsynlighet var *kristne som kom fra jødedommen.* På en måte kan man si at de dermed var

belastet med mye tankegods derfra.

Det er nokså sikkert antatt at Paulus advarte mot det en i jødedommen kalte for «Den jødiske Filosofi» - som hadde sitt læremessige opphav i den jødiske filosofen Filo (10 f. Kr. – 50 e. Kr.) – han kalte judaismen for «Filosofien til våre Fedre», og «Jødisk Filosofi». Det er slik jødisk influert filosofi som Paulus i vers 8 advarer mot som «...visdomslære, tomt bedrag, menneskelige tradisjoner, verdens barnelærdom». Men framsatt av falsklærerene omtrent slik: «Dersom dere nå bare holder dere til denne jødiske filosofien og er nøye med å gjøre...slik og slik...så kan dere bli frelst». De attackerte dermed menigheten direkte i deres tro: Å tro Kristus var ikke nok, men du måtte gjøre visse ting for at Gud skulle akseptere deg!

Da er det lettere å forstå Kolosserbrevets innstendige og gjentatte formaninger i troen, ikke sant? Paulus måtte være sikker på å kunne nå 'helt frem' til slike som hadde tatt inn filosofiske jødiske betraktninger.

En del av dette vil vi komme til i de to neste kapitlene også, samt i fortsettelsen av kapittel 2 som vi nå er inne i.

Kan Paulus sine formaninger som han skrev i år 63 e. Kr. – altså for 1959 år siden – ha samme åndelige, eventuelt praktisk, relevans for oss i troen i dag?

Ja – så absolutt!

I vår tid florerer det med alle typer helsprø vranglærer framsatt i kristen-navnet og hevdet i TV-media, Internett, og blader og bøker.

La meg liste opp noen av de mest markante – og allikevel kom de fra kristne troende – vranglærer og falsk evangelieforkynnelse vi finner i vår tid:

Universalismen, læren om at man kan regnes som frelst uavhengig om en har trodd på Jesus i dette liv eller ikke. Man gis nye sjanser til frelse etter at døden har inntruffet.

Preterismen, læren/ideen om at Jesus har kommet tilbake hemmelig og at han styrer ut ifra sitt kongerike nå (flere varianter av dette finnes).

Antroposofien, fremmet av Rudolf Steiner (ref. Steinerskolene) og hans virksomhet ble stiftet offentlig i 1912. Dette er en filosofisk retning som hevder at mennesket med sitt intellekt kan entre inn i den usynlige åndelige verden. Steiner nevner eksempelvis erke-engelen Mikael i enkelte skrifter – og kan hende han 'dyrket' denne engelen? Men Steiner stilte seg ikke fiendtlig til kristendommen. Man kan også skimte en del overtro i virksomheten, av god gammel hedensk hvitemagi, - man skulle grave ned et oksehode i åkeren for at avlingene skulle være sikret, og slike tvilsomme ting. Det finnes bøker om dette.

I tillegg har man ikke-kristne bevegelser/trossamfunn – slike som Jesu Kristi Kirke av de Siste Dagers Hellige, av oss kalt for 'Mormonerne' som baserer sin vranglære på en påstått 'engel' ved navn Moroni, som gav Joseph Smith i Utah (en drifter og alkoholiker og kriminell i sin tid) en bok, *Mormons Bok*, som skulle leses sammen med Bibelen. Det er innviklet! De er så forvirret at de holder Mikael for å være Jesus, og at Lucifer (djevelen) er Jesu bror. Helt utrolig avsporet. De har hovedkvarter i Salt Lake City, Utah, og har en katedral der. Den ble reist i 1893 – med 40 års byggetid – og kalles for 'Salt Lake Temple'. Du finner deres 'Apostler' på gatene om dagen i flere av de norske byene, der de går to-og-to i søndagsklær, og et lite sort navneskilt på brystet der det eksempelvis kan stå «John Hansson, Eldste». Det komiske i dette, er at vedkommende er pur-ung tidlig i tyveårene, og kaller seg for eldste! De har ikke ennå nådd opp til skjegg nivå rent maskulint talt, og trenger eventuelt bare bruke et viskelær og ikke barberhøvel om noe skulle vise seg på haken! De vet ikke at bibelbegrepet betegner en troende mann som faktisk *rent fysisk er en eldre mann*. En med lang livserfaring. I Bibelen finner man ikke en eneste mann som var en eldste medmindre han hadde *mange år* på nakken!

Og ikke minst, vi har synlig i verden de velkjente 'Jehovas Vitner' – eller som de heter på engelsk – 'Watchtower Society' – stiftet av Charles Taze Russel. Se min gratis bok på nettstedet gracepano.com om denne vranglære-sekten.

Trenger jeg å nevne Word-Faith bevegelsen (trosbevegelsen og Ulf Ekman, Åge Åleskjær m. fl.) – som herjet med kristenheten her på 80 og 90-tallet, ja til utpå 2000 tallet, men som etter hvert har dempet seg ned og minsket kraftig i Skandinavia? Unntaket er vel TV-Visjon Norge og dens lederskikkelse Jan Hanvold, som fremdeles tilber sine falske predikant idoler i Amerika og har disse som sine forbilder. Gi bare inn masse penger til hans virksomhet og TV-stasjon, så skal Gud gjøre mirakler for deg! Hvilken utrolig overtro og hedensk holdning til Bibelens ord. Det er ikke å undres over at han på nettet kalles for bl.a. «Pengepredikanten».

Word-Faith oppsto ut fra virksomheten til Kenneth Hagin Sr. i Tulsa, Oklahoma. Opprinnelig hva som startet som en pinsemenighet, som så startet en bibelskole; kalt Rhema Bible Church. Hagin hadde blitt 'fyrt opp' av E.W. Kenyon sine bøker om helbredelse og positiv bekjennelse, og tok dette inn i en kolossal overdrivelse, ja nesten som en magi – dersom du bare trodde nok og uttalte positive nok ord om helbredelse skulle Gud gjøre mirakler for deg. Hagin nedlot seg til å gi ut en bok (på norsk *'Syv Syner av Jesus'*) der han regelrett løy om at Jesus hadde besøkt ham og talt med ham.

Om Paulus hadde tatt til motmæle mot slikt om han hadde levd i vår tid? Svaret gir seg selv.

Det var, som vi jo tydelig kan lese oss til, ikke bare at

Paulus advarte mot det som var falskt. Nei, han påpekte samtidig hva som var det riktige, og i dette er det at han maler for oss en gigantisk overmektig og opphøyet Jesus Kristus i det himmelske. Med håp om at vranglærerne og de som hadde trodd disse, skulle vende seg bort fra dette.

Hans måte å si til de troende i Kolossæ at de allerede hadde alt de trengte i troen, og ikke behøvde noen form for ekstra tillegg/filosofier/menneskelige tradisjoner etc. framkommer tydelig av vers 10:

«I ham bor hele guddommens fylde legemlig. Og i ham er dere blitt fylt...».

Versene 11 – 14 hører sammen:

«I ham er dere også blitt omskåret med en omskjærelse som ikke er gjort med hender, ved at kjødets legeme ble avlagt, ved Kristi omskjærelse. 12: For i dåpen ble dere begravet med ham, og i den ble dere også oppreist med ham, ved troen på Guds kraft – han som oppreiste Kristus fra de døde. 13: Også dere var døde ved deres overtredelser og uomskårne kjød. Men Gud gjorde dere levende sammen med Kristus, idet han tilgav oss alle våre overtredelser. 14: Han utslettet skyldbrevet mot oss, som var skrevet med bud, det som gikk oss imot. Det tok han bort da han naglet det til korset.»

Paulus kommer her inn på det som i overført betydning er akkurat det samme som han skrev i Ef. 4, 5 – Det er én Herre, én tro, én dåp. Med vekt på EN DÅP.

Det var tre typer vanddåp i tiden med Jesus og apostlene og i Apostelgjerningene. Johannes-dåpen, aposteldåpen, samt en uekte dåp der troende døpte seg for de døde. Det var også en dåp i Den Hellige Ånd, slik som eksempelvis på pinsedag i Apg. 2 med tungetale og tegn; endelig var det den éne dåp: Kalt for 'Dåpen til Kristi død'. Dette at ved troens inntreden ble man av Gud tilregnet å ha blitt døpt til Kristi død. Det er altså ikke snakk om vanddåp.

Det er den sistnevnte dåpsform, den til Kristi død, som er den ene dåp i Ef. 4, 5 og som i Kol. 2, 11 finnes omtalt med andre ord, ..omskåret med en omskjærelse ikke gjort med hender (men gjort av Gud) – med Kristi omskjærelse (Kristi død).

Paulus peker i disse versene ovenfor på det som Kristus gjorde for oss troende idet han døde på korset. Og vi tilregnes dette ved tro, og dersom vi finnes å ha dødd med Kristus, da er vi også blitt oppreist med Kristus.

Vanddåp i enhver form, finnes ikke i menighetens tidshusholdning. Kristenheten har feilet helt i sin bruk av vanddåp i dens virksomheter, dessverre. Det er ikke synd å døpe noen i vann, men det vitner bare om at man ikke er helt vel orientert i Bibelens ord.

Versene 15 – 23 hører sammen, og avslutter kapittel 2:

«Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset. 16: La derfor ingen dømme dere for mat eller drikke eller med hensyn til høytider eller nymånedager eller

sabbat! 17: Dette er bare en skygge av det som skulle komme, men selve legemet hører Kristus til. 18: La ingen røve seiersprisen fra dere, om noen prøver på det ved ydmykhet og engledyrkelse, idet han gir seg av med syner, blir oppblåst uten grunn av sitt kjødelige sinn, 19: og ikke holder fast ved ham som er hodet. Fra ham er det jo legemet vokser Guds vekst, hjulpet og holdt sammen av alle bånd og ledd. 20: Når dere er døde med Kristus fra verdens barnelærdom, hvordan kan dere da – som om dere fortsatt levde i verden – la dem legge slike bud på dere: 21: Ta ikke! Smak ikke! Rør ikke! 22: Dette er bare menneskers bud og lærdommer. For disse ting er bestemt til å bli brukt og fortært. 23: Slikt har nok ord på seg for å være visdom, med selvvalgt gudsyndyrkelse og ydmykhet og mishandling av legemet. Men det er ingen ære verd, og tjener bare til tilfredsstillelse av kjødet.»

Paulus sier her på en sterk måte, at siden nå Kristus på korset avvæpnet de onde makter (Satans velde) – så skal ikke en troende kristen la seg dømme (få dårlig samvittighet...ved at noen sier fy) for matforskrifter, høytider eller nymåne- dager eller sabbat. Med andre ord: Dette er hovedinnholdet i det jeg ovenfor nevnte om «Filosofien til våre Fedre» - ingredienser framsatt av såkalte- visdomslærere- fra denne gruppen av jødiske filosofer som hadde tatt ved troen.

Paulus var på ingen måte fiende av den generelle og faglige menneskelige filosofi. Men bare den ene konkrete- avsporete- filosofien eller- visdomslæren- som ble framsatt av denne gruppen jøder.

De slepte med seg tankegods fra jødedom og de tradisjonene, og dyrket visse engler nevnt i Skriften (Mikael, Gabriel m. fl.). De kunne minne om det en ser innen den tidlige gnostisismen, med- askese, forsakelse av goder som var ment å fritt kunne nytes (f.eks. avhold fra alt kjøtt, avhold fra vin, avhold fra samvær med det annet kjønn – underforstått man burde leve i sølibat), og Paulus nevner også en feilaktig bruk av sabbat og de jødiske helligdager. Gnostikere mener jo at legemet er bare noe sekundært, og at det bare var det- åndelige som var godtatt av Gud. Men Paulus sier det motsatte! Han kaller det hele for- «Bare menneskers bud og lærdommer» i vers 23.

Dessverre gjorde ikke Paulus sine kraftige formaninger at gnostisismen forsvant, nei den finnes den dag i dag. Mye av det gnostiske tankegodset blandet seg også inn sammen med Word-Faith bevegelsen som jeg omtalte ovenfor. Kort sagt så er gnostisisme hva en kort og godt kan kalle for- overåndelighet. Det er bare det åndelige som har verdi, mens ens legeme kan seile sin egen sjø. I verste fall er gnostisismen også et- lovisk plagsomt slaveri- under djevelens bånd og lenker.

Og hvilken hensikt tjener dette til? Jo, det tjener til kjødets tilfredsstillelse, sier Paulus. Gnostikerne som mener at bare det åndelige har verdi, havner dermed i sin egen snare – og ender opp i kjødelige lysters fangenskap! Hvilken grusom religion.

KAPITTEL 3

Paulus omtaler her det himmelske perspektivet, syndsperspektivet, det mellom-menneskelige perspektivet, utjevning av forholdet mellom jøde og hedning, det kristne familie perspektivet mann – hustru – barn, og sluttelig nevnes at urett ikke går ustraffet, i forbindelse med urettferdig behandling av eventuelle slaver som tjente i familien. (Romerriket tillot privat slaveri, men som i vår tid er forbudt ved lov. Se Brevet til Filemon om dette)

Versene 1 – 4 gir oss det himmelske perspektivet:

«Er dere da oppreist med Kristus, så søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høyre hånd. 2: La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden. 3: Dere er jo døde, og deres liv er skjult med Kristus i Gud.»

Jeg har mest lyst til å la disse fire vers stå uten noen kommentar. Men la meg bare si at disse ordene fra Paulus peker *□□ bort fra tanken □□* om noe Kongerike i *□□ Israel* her på jord *□□* hva gjelder menigheten. Alle fire vers understreker at Paulus taler om et frelseshop for oss troende, som er *□ oppe i himmelen, hos Kristus.*

Versene 5 – 10 gir oss syndsperspektivet:

«Så død da deres jordiske lemmer: utukt, urenhet (homo), syndig lidenskap, ond lyst og pengegriskhet, som er avgudsdyrkelse (jfr. Ef. 5, 5). 6: På grunn av disse ting kommer Guds vrede over vantroens barn. 7: Blant dem vandret også dere før, da dere levde i disse ting. 8: Men nå skal dere legge av alt slikt: vrede, hissighet, ondskap, spott, skammelig snakk av deres munn. 9: Lyv ikke på hverandre! Dere har jo avkledd dere det gamle menneske med dets gjerninger, 10: og har ikledd dere det nye menneske, det som blir fornyet til kunnskap etter sin Skapers bilde.»

Også denne bolken av vers samling trenger egentlig ingen tilleggs kommentar. Alt ble skrevet ganske tydelig og rett fram fra Paulus sin hånd! *□□*

Versene 11 – 17 peker på det mellom-menneskelige perspektivet:

«Her er ikke greker eller jøde, omskåret eller uomskåret, barbar, skyter, trell, fri – Kristus er alt og i alle (troende). 12: Dere er Guds utvalgte, hellige og elskede! Ikle dere da inderlig barmhjertighet, godhet, ydmykhet, saktmodighet og tålmodighet, 13: så dere tåler hverandre og tilgir hverandre dersom en skulle ha noe å anklage en annen for. Likesom Kristus har tilgitt dere, skal også dere tilgi

hverandre. 14: Men over alt dette, ikle dere kjærligheten, som er fullkommenhetens sambånd. 15: La Kristi fred råde i hjertene deres! Til den ble dere jo kalt i det ene legeme. Og vær takknemlige! 16: La Kristi ord bo rikelig blant dere, så dere lærer og formaner hverandre i all visdom med salmer og lovsanger og åndelige viser og synger med takknemlighet i deres hjerter for Gud. 17: Og alt dere gjør, i ord eller gjerning, gjør det alt i Herren Jesu Navn, med takk til Gud Fader ved ham!»

Vers 11 viser at hedninger og jøder i troen nå var satt likt innfor Gud. Men i Rom. 1, 16 sier Paulus at det er 'jøde først, så greker'. Noe har skjedd siden Paulus skrev Romerbrevet omkring 58 e. Kr. og til han skrev til kolosserne i 63 e. Kr. ☐☐ Hva var det som skjedde? Jo, jeg har alt vært inne på det: Israel falt ifra Gud som nasjon på grunn av at de forkastet Jesus. Og dette frafall innebar at Israel mistet sin status som var å ha ☐☐ øverste plass over nasjonene. Ef. 2, 14-15☐☐ viser dette, da skilleveggen ble revet mellom de to, og Mose lov ble avskaffet. Nå som skillet er revet ned, er altså Israel bare én av nasjonene. De har ingen pakter per dato med Gud. Alt ble avsluttet da de falt fra i år 60-62 da Paulus konfronterte deres lederskap i Rom, Apg. 28, 25-28.

I samme moment var det at Gud gav Paulus å etablere den nye tidshusholdningen med den☐☐ frie nåden☐☐ ved tro på Jesus. Nå er altså Kristus blitt alt og i alle som tror ham. Etnisk tilhørighet har ingen verdi innfor Gud, og derav heller ikke hudfarge og nasjonskultur etc.

En kort tid tilbake jobbet jeg en del med å skrive om Daniel og de syv årbrukene i Dan. 9 ☐☐ mv. – og leste i den forbindelse den fine hilsen som engelen Gabriel gav Daniel fra Gud Herren, Dan. 9, 23:

«Med det samme du begynte å frambære dine ydmyke bønner, gikk det ut et ord (fra Gud), og nå er jeg kommet for å kunngjøre deg det.☐☐ **For du er høyt elsket.**☐☐ Så merk deg ordet og gi akt på synet.»

Jeg har ingen problemer med å forstå at☐☐ Daniel,☐ profeten, var en mann høyt elsket av Gud. Og jeg tenkte: Bevares, tenk at Gud Herren selv, ved sin nære sjefs-engel Gabriel sender en☐☐ personlig og kjærlig hilsen☐☐ til sin tjener Daniel, han som var i eksil og fange hos Babylons konge, og tjente ham. Hvor stort, hvor fantastisk.

Og vipps – mens vi leser i Kolosserbrevet – finner vi at Paulus som Guds store apostel,☐☐ taler de samme ordene fra Gud, som det Gabriel hilste til Daniel!

Vers 12:☐☐ **Dere er Guds UTVALGTE, HELLIGE OG ELSKEDE!**

Men fort deg å forstå dette dithen at Gud☐☐ **ikke**☐☐ dermed har sagt dette til hele verden der ute, uansett hvem de er og hva de tror eller ikke tror! Nei, dette talte Gud til SIN EGEN UTVALGTE MENIGHET AV KRISTUS TROENDE. Det er altså til

deg og meg, vi som tror på Jesus Kristus og dermed er en del av Kristi legeme der ham selv er Hodet.

Alt sammen av ufortjent nåde, gitt oss ved troen på Guds store Sønn, Jesus Kristus. Er det ikke bare helt fantastisk?□□

Kolosserbrevet sammen med Efeserbrevet er eksemplariske skriv, de er□□ *helt representative for oss den dag i dag,*□□ selv om Paulus adresserte dem til disse to byene i Lille-Asia for 1958 år siden. De er skrevet til□□ *hele den påfølgende kristenheten*□□ så lenge denne er i den samme type frelsesordning som brevene lærer. Og det er vi!□□

Og etter å ha brakt oss denne kolossale hilsen, så ber apostelen oss å vise hverandre tilgivelse og godhet og barmhjertighet i livet her nede. Han kommer også med□□ **ett**□□ bud, til overholdelse av oss:□□ *Likesom Kristus har tilgitt dere, SKAL også dere tilgi hverandre.*□□ Dette er ikke noe vi kan velge bort. Dette er et tydelig budord, og det MÅ følges. Har du noe hengende over deg som trenger å rettes opp i mellom-menneskelig forhold, der du var hard og krass mot en annen, da skynd deg og be om tilgivelse hos den eller de du vet at du har fornærmet. Ikke ta lett på dette.

For øvrig tilskyndes vi her å la evangeliet om Kristus (vers 16) ha rikelig med plass hos oss, og vi anbefales å tale og synge i dette ærende. Og vi skal takke Gud for dette i Jesu navn.

Versene 18 – 25 har som perspektiv familie –hustru – barn:

De siste versene her nevner dessuten 'Dere tjenere' (vers 22 etc) – og det er min oppfatning at det nok gjaldt□□ *den tidens slaver*. Det var jo slavehold i Romerriket, se□□ *Brevet til Filemon*□□ som omhandler dette.□□

Jeg vil derfor ikke omtale dette så mye, men tar allikevel versene med siden det jo er Bibelen.□□

Private/sivile slaver på den tid, ble oftest behandlet mildt og nesten som medlem av familien...vi må ikke se for oss mennesker som blir pisket og slått og avkrevd hårdt straff-arbeide. Slavene gjorde diverse husholdnings arbeid, rydding, vasking, hagestell, baby pass/stell og liknende. De ble altså ikke behandlet som straff-fanger!□□

Jeg tør ikke anbefale formaningen til Paulus rettet til slaver for 1958 år siden, som noe som man kan dra□□ *rett inn*□□ i arbeidsforhold mellom en bedrift og dens ansatte nå i vår tid. Dette vil de fleste forstå. Hva med streikeretten? Hva med 'Sosial dumping'? Import av billig arbeidskraft fra underpriviligerte land? Men – hver enkelt av leserne får selvsagt ta den stilling til ordene som man finner riktig, uavhengig av hva jeg har nevnt i saken. Jeg er ikke allvitende eller har all visdom i slike ting.

«Dere hustruer: Underordne dere under deres egne menn, som det sømmer seg i Herren. 19: Dere menn: Elsk deres hustruer, og vær ikke bitre mot dem. 20: Dere barn: Vær lydige mot deres foreldre i alle ting, for det er til behag for Herren. 21: Dere fedre: Gjør ikke barna deres bitre, slik at de mister motet. 22: □□ Dere tjenere (slaver): Vær lydige mot deres jordiske herrer i alle ting, ikke med øyentjeneste for å gjøre mennesker til lags (smisking), men av et oppriktig hjerte i ærefrykt for Herren. 23: Det dere gjør, gjør det av hjertet, som for Herren og ikke for mennesker. 24: For dere vet at dere skal få arven til vederlag (betaling/oppgjør) av Herren. Tjen Herren Kristus! 25: For den som gjør urett, skal få igjen for den urett han gjorde, og det blir ikke gjort forskjell på folk.»

Vers 18 blir ofte harselert med i en spøkefull tone både innen og utenfor kristenheten – dette er i tillegg rene saftige 'Indrefiléten' som kvinnebevegelsen vil like å sette tennene i!

Skal en manns kone underordne seg, og lyde alle mannens 'befalinger' og ordre? Må hun vaske og lage mat og skifte bleier på løpende bånd etter mannens forgodtbefinnende og eventuelle latskap? □□ Ja – dere skjønner jo poenget her: Det er IKKE dette Paulus la i det. Det gikk mere på at mann og kvinne er noe ulike i natur, det er noe som kvinner er flinkere til å utføre enn menn, og omvendt. Poenget er at□ de begge samarbeider i ekteskapet og ikke hele tiden buttrer imot hverandre. Kona får formaning her om ikke å sette seg opp mot sin mann og lage bråk uten noen seriøs årsak. Hun skal altså ikke være krangleglad, selv om mannen kanskje ikke har opptrådt helt høflig eller hensynsfullt. Paulus legger til: Det er til BEHAG FOR HERREN at hun har en underordnet framferd og samliv med mannen. Har noen tenkt på det? □□ Men så taler Paulus til ektemannen: Elsk deres hustruer og VÆR IKKE BITRE MOT DEM. På godt norsk, bli ikke forbannet og sint på dem – ikke kjeft tilbake.□□ Ja, det er mitt lille bidrag i saken. Mer har jeg ikke å si. Men husk, du leser disse formaningene,□□ ikke□□ i en billig roman, men i Guds skrevne ord, Bibelen. Vi bør bestrebe oss og finne ut av dette, ikke sant?

Barn blir oppfordret til å være lydige/føyelige overfor sine foreldre. En familiefar skal ikke forårsake bitterhet i forholdet med barna sine, slik at de blir motløse (fortvilte mv.).

Siste verset, 25 – sier at den som gjør urett skal få igjen for uretten. Dette er rettet mot den som gjør urett□□ mot en slave□□ – for slaver på den tiden hadde ingen til å hevde deres sak. Men om slaven viste seg å være en troende kristen – ja DA blir det Herren som tar hans sak og hamler opp med den som gjør urett.

Kapittel 4, 1 □□ nedenfor, begynner med en formaning rettet til□□ de som har slaver i husholdningen, og som selv er

kristne – og Paulus formaner de til å gjøre rett og riktig mot dem, for de vet at de selv har den samme Herre i himmelen som slaven deres har! Dermed er vi igjennom dette temaet, og starter fra vers to...

KAPITTEL 4

Versene 2 – 6 hører sammen:

«Vær vedholdende i bønnen, så dere våker i den med takk til Gud. 3: Be også for oss, at Gud må åpne en dør for Ordet, så vi kan forkynne Kristi hemmelighet. For det er for dens skyld jeg er i lenker. 4: Be om at jeg kan åpenbare den ved at jeg kan tale som jeg bør. 5: Omgås i visdom med dem som er utenfor. Kjøp den laglige tid. 6: La deres tale alltid være vennlig, men krydret med salt, så dere vet hvordan dere skal svare enhver.»

Det er forbønn som er hovedtema i disse fem versene. Paulus oppfordrer til og stadig gå i forbønn, både for en selv og sine, men også for andre troende.

Ikke ofte finner vi at selveste Paulus ber om forbønn, men det gjør han her. Det vil si, ikke for at Paulus har personlige problemer og plager som skal bes over, men for at Guds ord om Kristi hemmelighet (det nye ferske nådeevangeliet til hele verden) skal kunne bli forkynt av han og medarbeiderne. Han ber særskilt om at de har i tankene hans ønske om å kunne tale klart og forståelig.

Så trykker Paulus på behovet for de troende for å vandre rett og riktig utad i verden – og at de i dette ærend alltid må vektlegge å vise vennlighet når de taler til andre. Han bruker uttrykket *krydret med salt* – for å si at en skal ha *egen kunnskap i de ting det blir talt om*, slik at man kan takle på en god måte alt som kan komme av spørsmål omkring evangeliet, frelsen, Jesus, Gud, og alt som mennesker kan finne på å møte en evangelist med.

Da benytter jeg selvsagt anledningen her med én gang, idet jeg gjør som Paulus gjorde:

Be om at jeg skal kunne kunnngjøre nådeevangeliet og den frelse som er gitt oss i dette, på en god og ordentlig måte ved at jeg kan skrive som jeg bør, eller om noen inviterer meg ut som taler i et møte – å tale som jeg bør! Takk på forhånd!

Versene 7 – 14 hører sammen:

«Hvordan det går med meg, det skal Tykikus fortelle dere alt sammen. Han er min kjære bror og trofaste hjelper og medtjener i Herren. 8: Nettopp derfor sender jeg ham til dere, for at dere skal få vite hvordan vi har det, og for at han kan oppmuntre deres hjerter. 9: Sammen med ham sender jeg Onesimus, den trofaste og kjære bror, som er fra deres egen by (Kolossæ). Disse to vil fortelle dere alt herfra. 10: Aristarkus, min medfange, hilser dere. Det samme gjør Markus, Barnabas' søskenbarn. Ham har dere fått beskjed om. Ta godt imot ham dersom han kommer til dere! 11: Også Jesus, som blir kalt Justus, hilser dere. Av de omskårne er disse de eneste medarbeidere for Guds rike som er blitt meg en

trøst. 12: Epafra, som er én av deres egne, hilser dere. Han er en Kristi Jesu tjener som alltid strider for dere i sine bønner, for at dere kan stå fullkomne og fullvisse i all Guds vilje. 13: For jeg gir ham det vitnesbyrd at han har mye strev for dere og for dem som er i Laodikea og Hierapolis. 14: Lukas, den kjære legen, hilser dere. Likeså Demas.»

Her gir Paulus leserne en oversikt over de nærmeste medarbeiderne som virket med apostelen i å forkynne og spre ut det frie nådeevangelium. To av de fire evangelieforfatterne nevnes her som medlemmer i Paulus sin stab av medarbeidere: Markus (Johannes Markus, se Apg. 12, 12 og 15, 37-38) og Lukas, legen og forfatter av sitt evangelium samt Apostelgjerningene.

Det er finurlig men samtidig greit å vite at disse to fikk lære seg, og antakelig også var med og forkynte, □□ Paulus sitt nådeevangelium □□ – i tiden før de selv utga sine historiske skriv. □□

Lukas i omkring 73 e. Kr. og Markus omkring 83 e. Kr. Selv om de visste om ganske nøyaktig hva Paulus lærte om det nye frie evangeliet, så tok de allikevel ikke dette med i sine bøker. De holdt seg strengt tatt til det rent historiske, selv om sitater fra Jesus og noen av hans apostler var blitt tatt med. De lot Paulus få være enerådende hva gjaldt troslæren! Jeg tror at dette var en klok avgjørelse.

Vi leser oss til i Kolosserbrevet, at Paulus satt da i fengsel. Det samme gjorde han da han en kort tid tidligere hadde skrevet Efeserbrevet.

Det er en gjengs forståelse innen kristenhetens bibel-lærde, teologer, predikanter og pastorer, at Paulus ble løslatt ikke lenge etter at han sto for Neros appell rett i Rom i år 62 e. Kr. Men det er også blitt oppfattet slik at apostelen ble fengslet for □□ annen gang □□ ikke lenge deretter. Det finnes ikke bibelskrifter som sier noe om det, og det siste Paulus skrev var nettopp Kolosserbrevet.

Katolske legender vil ha det til at Paulus ble henrettet etter ordre fra Nero i en generell forfølgelse av alle kristne. Men intet finnes av dokumentasjon på dette. Paulus sin bortgang har forblitt en gåte.

Mange tenker også på bybrannen i 64 e. Kr. og at Nero kastet skylden for brannen på de kristne i byen. Det er laget filmer som har med dette, men i allfall finnes det ingen sikker dokumentasjon omkring Paulus i dette bildet.

Apostelen nevnte en Aristarkus som satt fengslet sammen med ham (v. 10). Og av frie medarbeidere som stod til tjeneste for den fengslete Paulus i Rom, finner vi □□ Timoteus, Tykikus, Onesimus, Lukas, Markus, Jesus Justus, Epafra og Demas. Altså 8 medtjenere i evangeliets tjeneste. Og medfangen Aristarkus ble da den niende.

Når Paulus nevnte i vers 7 □□ ...hvordan det går med meg, det skal Tykikus fortelle dere...så var ikke dette noe som gikk på Paulus sin daglige trivsel og bekymring. Det gikk direkte på hans status som fengslet og anklaget av selveste Rom og

keiser Nero. Altså, ville apostelen bli frikjent eller ville han bli straffet?

Epafras utmerket seg framfor de fleste, idet han var den evangelist som stod på 'døgnet rundt' om en kan bruke dette uttrykket. Han betjente tre forsamlinger, Kolosser menigheten, Laodikea menigheten og menigheten i Hierapolis. Disse lå i samme område av det syd-vestlige Lille-Asia (nå Tyrkia). Hierapolis på gresk, betyr 'Hellig By' – og det fantes varme kilder der som folk søkte til for deres helses skyld. Graven til Filip, evangelisten, finnes der. Byen lå litt nord for Laodikea og Kolossæ. Dro man rett vestover mot kysten, var byene på samme breddegrad som Efesus. Se kartet øverst i kapittelet.

Versene 15 – 18 er Paulus' siste ord og formaninger noensinne:

«Hils brødrene i Laodikea, og Nymfas og menigheten i hans hus. 16: Når dette brevet er blitt opplest hos dere, sørg da for at det også blir opplest i menigheten i Laodikea, og at dere får lese det brevet som dere kan få fra Laodikea. 17: Si til Arkippus: Gi akt på den tjenesten du har fått i Herren, så du fullfører den! 18: Hilsen med min egen, Paulus' hånd. Kom i hu mine lenker! Nåden være med dere!»

Ser vi hvordan Den Hellige Ånd ledet skrivingen av Kolosserne (og selvsagt alle lærebrev) slik at det i slutten av brevet – som godt kan betraktes som avskjedsord fra Paulus – fokuseres på EVANGELIETS TJENESTE OG UTBREDELSE.

Gi akt på tjenesten du har fått av Herren, så du fullfører den!

Paulus' siste kjente bønn: Kom i hu mine lenker!

Paulus' siste hilsen til oss troende: NÅDEN VÆRE MED DERE!

Vi har sett spesielt på Kolosserbrevet i dette Kapittel 6 i boken, med de fleste viktige bibelsannhetene som er gitt av Gud ved apostelen Paulus for menighetens tidshusholdning.

Det er en bibelsannhet inne i bibelsannhetene, at Kolosserne og Efeserne kan ses på som tvilling-brev slik jeg alt nevnte. Det er bare i disse en kan finne troslære for menigheten. Unnskyld meg for all terping, men denne sannhet må innprentes.

Bare apostelen Paulus var betrodd av Gud og Kristus å være utsending til oss hedninger med dette *frie internasjonale nådeevangeliet*. Ingen av de andre apostlene hadde dette spesielle oppdraget, men bare Paulus. (Kol. 1, 25-29; Ef. 3, 1-9).

Menigheten har dermed vært i eksistens siden Paulus fikk denne frelses-åpenbaringen i tiden han var fengslet i Rom år 62-63. Da er det riktig å si at menigheten er 1958 eventuelt 1959 år gammel (det er høsten 2022) – og det begynner nå å nærme seg avslutningen på denne tidshusholdning. Personlig er jeg overbevist om at vi bare har 20-30 år igjen på jord i den sammenheng. Jeg heller nærmere mot 20 enn 30! Kanskje enda mindre, hvem vet?

Men inntil den lovte 'Forløsningens dag' (Ef. 4, 30) opprinner og vi tas inn i det himmelske, så er det vårt

privilegium, men også vår plikt og vårt oppdrag å forkynne og lære frem evangeliet om den frie nådefrelsen ved tro på Jesus Kristus. Vi er disse som tar den avsluttende spurten på Paulus' og Herrens vegne, og gjør alt som står i vår makt til å fremme denne overordentlige sak, at flest mulig mennesker kan gis sjansen til å arve det evige liv ved troen på Kristus.

Jeg håper du er én av de som man kan regne med står i dette løpet – ja, jeg våger å tro at du virkelig er en slik som Paulus med glede ville betrodd å ta hans evangelium ut i denne tiden! Jeg ønsker oss alle lykke til videre på ferden.